

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ἕως ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιόδων σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχθὴν εἰς τὴν χώραν διηρησιστά, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀναγνώσιμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμνηνος ἀρχ. 55. Τρίμνηνος ἀρχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἐναλλάγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάρειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 11 Ἀπριλίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Τὸ ξέριον, ψιθύρισα σκύβοντας τὸ κεφάλι.

— Ἀλλὰ κι' ἐν δὲν ἦταν ἀκριβῶς τὰ σχολεῖα, ἐξακολούθησε ὁ πατριὸς μου, πάλι θὰ εἶχα τὴ γνώμη διὰ τὸ ὄφελος νὰ μείνεις ἐσωτερικὸς σὲ σχολεῖον. Θὰ χρειαστεῖ μιά μέρα νὰ παλαίψεις μὲ τὴ ζωὴ. Κι' ὅσο πὺδ γρήγορα ἀρχίσαι, τόσο τὸ καλύτερον γιὰ σένα.

Ἐγὼ δὲ μιλοῦσα κι' ὁ κ. Μύρτον μὲ κοίταξε μιά στιγμὴ στὰ μάτια.

— Ἀκούσας ποτὲ τί θὰ πεί ἐμπορικὸ κατὰστημα; μὲ ρώτησε ὕστερον.

— Ἐμπορικὸ κατὰστημα; ἕκαμα ἐγὼ.

— Ναί. Ἐρεῖς τί εἶναι τὸ ἐμπορικὸ κατὰστημα Μύρτον καὶ Γκρίμπυ, ποὺ ἐμπορεύεται κρασιά;

— Ναί, τὸ ξέριον, ἀπάντησα.

— Ἐχεις ἀκούσει γιὰ ἐμπόριο, γιὰ πούληση, γιὰ ἀγορά, γι' ἀποθήκες καὶ τὰ τέτοια;

— Θαρρῶ πὺς ἔχω ἀκούσει γιὰ ἐμπόριο, ἀπάντησα ἐγὼ, ἀλλὰ δὲ θυμοῦμαι τώρα.

— Ἀδιάφορα, λοιπὸν, ὁ κ. Κινιὸν διευσθύνει τὸ ἐμπόριόν μας. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔχουν κάμποσα παιδιὰ στὸ μαγαζὶ κι' ὅτι δὲ βλέπει γιὰ νὰ μὴν πᾶς καὶ αὐτὸ νὰ δουλέψαις ἑπίως καὶ κατὰ. Οἱ ἄλλοι εἶναι οἱ ἐξῆς: Θὰ σοῦ δύνουν τὴν τροφή σου κι' ἕνα μικρὸ χαρ-

τσελί. Ὅσο γιὰ τὴν κατοικία σου, θὰ τὴν πληρῶνω ἐγὼ. Ἐγὼ θὰ πληρῶνω καὶ τὰ πλουτικὰ σου.

— Δηλαδή, ὡς ἕνα ποσό, ποὺ θὰ τὸ ὄρισω ἐγὼ, πετάχτηκε ἡ μὲς Μύρτον.

— Θὰ σοῦ δύνω ἐπίσης καὶ γιὰ τὰ ρούχα σου, μιά καὶ δὲν εἶσαι ἀκόμη σὲ

θέση νὰ τὰ κάνης μονάχος σου. Θὰ πᾶς λοιπὸν στὸ Λονδίνο μὲ τὸν κ. Κινιὸν, γιὰ νὰ κάμεις ἀρχή.

— Μὲ μιά λέξη, πετάχτηκε πάλι ἡ μὲς Μύρτον, σοῦ ἐξασφαλίσαις δουλειά, νὰ βγάξεις τὸ ψωμί σου. Φρόντισε τώρα νὰ φερθεῖς ἑπίως πρέπει.

Ἐγὼ κατάλαβα πολὺ καλά ὅτι σκοπὸς ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦταν νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν, ἀλλὰ δὲ θυμοῦμαι καλά, ἐν αὐτὸ μ' εὐχαριστοῦσε ἢ μὲ δυσσαρεστοῦσε. Ἄλλωστε δὲν εἶχα καὶ πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ καθήσω νὰ ξεκαθαρίσω τίς ἰδέες μου, γιὰτὶ ὁ κ. Κινιὸν ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα κι' ἔπρεπε νὰ φύγω μαζί του.

Τ' ἄλλο πρῶτ' ἔφυγα. Φοροῦσα ἕνα γκριζοπαλτό, καπέλλο μὲ πένθος, μαυροσακκάκι κι' ἕνα πέτσινο πανταλόνι, ποὺ ἡ μὲς Μύρτον τὸ βρήκε θαυμάσιον γιὰ νὰ προστατεύη τὰ ποδιά μου ἐπὶν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Κι' εἶται ἔκκενοῦσα, μ' ὅλα τὰ πραγματικὰ μου κλεισμένα σ' ἕνα μπογαλάκι, ἔρημον καὶ δυστυχισμένον πλάσμα (καθὼς θάλεγε κι' ἡ κυρὰ-Κοῦμις) γιὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τόσο μικρὸς τὴ βιοπάλη.

Νὰ τὸ σπιτάκι μας κι' ἡ ἐκκλησία ποὺ χάνονται σιγά-σιγά στὸν ὄριζόντα, ἕνας τάφος κάτω ἀπ' ἕνα δέντρο ποὺ δὲ φαίνεται πιά, ὕστερον χάνεται καὶ τὸ καμπαναριὸν: ὁ οὐρανὸς εἶναι ἄδειος πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἀρχίζω νὰ συνηθίσω τὸν αὐτὸ μου

Τώρα ποὺ μεγάλωσα κι' ἔμαθα τὸν κόσμον, πολλὰ πράγματα βλέπω δίχως νὰ μὲ ἐμφύζουν πιά. Μὰ καὶ τώρα δὲ μπορῶ νὰ συλλογισθῶ δίχως νὰ φοβῶ τὴν ἀσυνείδησιν ποὺ δαίξει ὁ κ. Μύρτον, ἀφινόντας μὲ μόνον κι' ἔρημον στὴ βιοπάλη ἀπὸ τόσο μικρῆ ἡλικίας. Κι' ἀπορῶ ἀλήθεια, πὺς δὲ

Ὅταν ἐπιλαίνα σὲ κανένα ποιοπολεῖο ποὺ δὲν μὲ ἤξεραν, καὶ ζητοῦσα ἕνα πατήρι μύτρα...

βρέθηκε κανένας να προστατέψει ένα παιδάκι τόσο ευαίσθητο στο σώμα και στην ψυχή.

Το κατάστημα Μύρτον και Γκρίμπου ήταν στο Λονδίνο, κοντά στον ποταμό. Ήταν ένα παλιό σπίτι, όπου τα ποντίκια είχαν κάμει αδιαφιλονίκητη κατοχή. Τα δωμάτια με τους καπνισμένους τοίχους, τα τρύπια πατώματα και ταβάνια, ή σκόννη, που δεν είχε κουνηθεί από έναν δλάνερο αλιόνα, ή φασαρία των ποντικών στα υπόγεια, ή βρωμιά κι' ή μούχλα, ελ' αυτά είναι μέσα στο μυαλό μου, σά να τα είχα ιδεί χτές.

Ο οικος Μύρτον και Γκρίμπου έμπορευόταν πολλά είδη, αλλά το σπουδαιότερο ήταν τα κρασιά και τα ποτά. Είχαν συμφωνίες με μεγάλα βαπόρια που περναν τα κρασιά και τα πήγαιναν στις ανατολικές και στις δυτικές Ινδίες.

Υστερα γύριζαν φορτωμένα άδειανές μπουτίλλιες, που τις σώριαζαν σά μια αποθήκη του μαγαζιού. Κάμποσοι εργάτες και κάμποσα παιδιά είχαν για δουλειά τους να ξεδιαλέγουν αυτές τις άδειανές μπουτίλλιες, να βάζουν κατά μέρος τις ραγιαμένες και να πλένουν τις γερές. Όταν τελείωνε αυτή ή δουλειά, κολλούσαν ετικέτες πάνω στις μπουτίλλιες, έκοβαν φελλούς, σφράγιζαν τις γεμισμένες μπουτίλλιες και γέμιζαν κάσες.

Σ' αυτή τη δουλειά μ' έβαλαν και μένα, μαζί με κάτι άλλα παιδιά που ήταν στο μαγαζί.

Είμαστε τέσσερα έλα-έλα. Έμένα μ' έβαλαν σά μια γωνιά, όπου μπορούσε να με επιτηρεί ο κ. Κινιόν από την καρέκλα του γραφείου του.

Εκεί μου φεραν τον πιο μεγάλο από τους συντρόφους μου, για να μου δείξει τη δουλειά. Τόν έλεγαν Μικ Βάλκερ και φερούσε μια ξεσκισμένη ποδιά κι' ένα τσοφό από χαρτί. Μου είπε πως ο πατέρας του ήταν βαρκάρης και πως κάθε χρονιά είχε μέρος στη γιορτή του λόρδου δημάρχου του Λονδίνου, και φερούσε τότε ώρατο βελουδένιο καπέλλο.

Μου είπε ότι είχαμε σύντροφο κι' ένα παιδί, που τ'έλεγαν «Πατάτα», επειδή είχε ένα χλωμό χρώμα σάν της πατάτας. Ο πατέρας του ήταν νερούλας και ή μικρή του αδελφή έπαιζε τόν νάγο στις παντομίμες κάποιου φτωχού λαϊκού θεάτρου.

Δεν μπορώ να περιγράψω την αγωνία, που γέμισε την ψυχή μου, όταν είδα μέσα σά τί κύκλο μ' έβαλαν να ζώ και να δουλεύω σά εξής, όταν θυμήθηκα τους καλούς μου συμμαθητές σά σχολείο του κ. Κρίκλ, όταν είδα να χάνονται μονομιάς οι ελπίδες μου να γίνω άνθρωπος μορφωμένος, κι' όταν αισθάνθηκα πως ήμουν έρμηκος πιά, πεταγμένος σά μια πρόστυχη δουλειά και πως σιγά-σιγά θα σβούναν από τη μνήμη μου όλα όσα είχα μάθει κι' όσα είχα διδαχθεί.

Όλη εκείνη την ημέρα τὰ δάκρυά μου έτρεχαν μέσα στα νερά, όπου ξεπλενα τις μπουτίλλιες μου.

Το μεγάλο ρολόγι του μαγαζιού χτύπησε δώδεκα και μισή κι' ελοι έτοιμαζόνταν να πάνε να φάνε. Ο κ. Κινιόν χτύπησε στο παράθυρο του γραφείου του και μεύκανε νόημα να πάω να μου πει. Μπήκα κι' είδα μέσα έναν μεσόκοπο κύριο με φαλάκρα και με ρεντεγκότα. Τό παρουσίαστικό του ήταν κάπως φτωχικό, μα ή έκφρασή του ήταν γεμάτη αξιοπρέπεια.

— Νά, αυτός είναι, είπε ο κ. Κινιόν δείχνοντας έμένα.

— Α, αυτός είναι ο κ. Κόππερφηλδ; είπε ο ξένος. Πώς είσθε, κύριε; Καλά; 'Απάντησα «Καλά, ευχαριστώ», άλλ' ο Θεός τ'έφερε ότι ήμουν πολύ άσχημα κι' ότι έκρυβα μέσα μου τόν πόνο μου, δίχως να καταδέχομαι να τόν πώ σά κανένα.

— Έλαβα ένα γράμμα του κ. Μύρτον, είπε ο ξένος, όπου με παρακαλεί να σάς δεχθώ σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μου, που για την ώρα είναι άδειανό... με μια λέξη, νοικιάζεται.

— Από δω, ο κ. Μικάμπερ, μου είπε ο κ. Κινιόν. Ο κ. Μύρτον γνωρίζει καλά τόν κ. Μικάμπερ και του γράψε να σάς κρατήσει σπίτι του. Έτσι θα γίνει λοιπόν.

— Η διεύθυνσή μου είναι οδός 'Αστερος, αριθμός δέκα, είπε ο κ. Μικάμπερ. Εκεί κάθομαι... Άλλα... με μια λέξη, για να μη χαθήτε στους δρόμους, κ. Κόππερφηλδ, θάρθω να σάς πάρω απόψε μόνος μου, για να σάς δείξω τόν πιο σύντομο δρόμο.

Τόν ευχαρίστησα θερμά για τόν κόπο που θύκανε για μένα.

— Τι ώρα νάρθω, κύριε Κινιόν; ρώτησε.

— Έλατε κατά τις οχτώ, απάντησε ο κ. Κινιόν.

— Φεύγω λοιπόν, για να μη σάς άνησυχώ περισσότερο. Έχω την τμή, κύριε Κινιόν, να σάς ευχηθώ καληνύχτα.

Φόρεσε τó καπέλλο του, έβαλε τó μπουστούνι του κάτω από τη μασχάλη του και βγήκε με μεγαλοπρέπεια από τó μαγαζί.

Ο μισθός που μου κανόνισε ο κ. Κινιόν ήταν έξη σελίνια την εβδομάδα. Μου πλήρωσε μπροστά μια εβδομάδα. 'Απ' αυτά έδωσα έξη πέννες σάν «Πατάτα» για να μου κουβαλήσει τó μπουγαλάκι μου ως τó σπίτι του κ. Μικάμπερ, γιατί όσο μικρά κι' αν ήταν, εγώ δεν είχα τή δύναμη να τó κουβαλήσω μοναχός μου.

Τό βράδυ στις οχτώ, ήρθε πάλι ο κ. Μικάμπερ να με πάρει. Έπλευνα τὰ χέρια μου και τó πρόσωπό μου και ξεκινήσαμε μαζί για την καινούργια κατοικία

μου. Στο δρόμο, ο κ. Μικάμπερ μου δείχνε τις πινακίδες από τους δρόμους, για να μπορέσω να ξεαναδρώ τó δρόμο μου τ' άλλο πρωί.

Φτάσαμε τέλος σ' ένα σπίτι φτωχικό σάν τó κύριό του, που όμως είχε αξιώσεις να είναι κομψό όπως κι' εκείνος. Με παρουσίασε στην κυρία Μικάμπερ, που ήταν χλωμή κι' αδύνατη κι' είχε στην άγκαλιά της δυό διδύμα μωρά.

Υπήρχαν σά σπιτι κι' άλλα δυό παιδιά, πέντε ως έξη χρόνων, μια μικρή μίς Μικάμπερ, τριών χρόνων, και μια όμη-ρετριούλα όρφανή.

Η μίστρας Μικάμπερ με πήγε σά δωμάτιό μου, ένα μικρό δωμάτιο σά πύσω μέρος τού σπιτιού. Φαίνεται πως είχε κι' αυτή την ίδια μανία για την αξιοπρέπεια που είχε κι' ο άντρας της, γιατί μια στιγμή μου είπε:

— Ποτέ δεν τó φανταζόμου πριν να παντρευτώ, όταν έμενα με τó μπαμπά και τή μαμά, πως θα βρισκόμου στην ανάγκη να νοικιάζω δωμάτια... Άλλά οι περιστάσεις, κύριε Κόππερφηλδ, ήρθαν άσχημα κι' ή θέση μας σήμερα δεν είναι διόλου ευχάριστη. Ο κ. Μικάμπερ έχει πολλή χρέη, οι δανειστές του είναι άνοητοί και δεν ξέρουμε πιά τί θ' άπογίνουμε...

Εγώ πρώτη φορά άκουγα μεγάλους να μου μιλούν έτσι σοβαρά για τις δουλειές τους, και την άκουγα δίχως να πολυκαταλαβαίνω ελ' αυτά που έλεγε. Μα ωστόσο μπορούσε κανείς ν' αντιληφθεί ότι ήταν πολύ φτωχή εκείνη ή οικογένεια κι' ότι πολεμούσε μέσα στή φτώχεια της, να κρατήσει και την αξιοπρέπεια της... Κι' όμως είχαν πάντα κάτι τó κωμικό σ' αυτή τους την προσπάθεια.

Οι μόνοι επισκέπτες, που είδα ποτέ σ' αυτό τó σπίτι, ήταν οι δανειστές. Έρχονταν πρωί, μεσημέρι, απόγευμα, βράδυ, καμιά φορά και τή νύχτα. Μερικοί ήταν άγριοι και φώναζαν:

— Πότε θα με πληρώσετε; Είστε κλέφτες!

Σά τέτοιες περιστάσεις, ο καυμένος ο κ. Μικάμπερ καμωνόταν πως ήταν βυθισμένος στή μελαγχολία και στή θλίψη. Μια μέρα μάλιστα έκαμε τάχα πως θύκοσε τó λαιμό του με τó ξυράφι, αλλά ύστερα από μισή ώρα τόν είδα να γυαλλίζει με πολλή προσοχή τὰ παπούτσια του για να βγει έξω.

Τὰ ίδια καμώματα συνέβηζε κι' ή κυρία Μικάμπερ. Μια μέρα έκαμαν κατάσχεση σά σπιτι και θυμάμαι πως γύρισα πιο νωρίς από τó συνειθισμένο και βρήκα την κυρία Μικάμπερ λιποθυμισμένη, με τó μαλλιά της άνω κάτω, σ' ένα χάλι που είπα πως δέ θα σνερχόταν πιά τστέ. Κι' όμως σά λίγη ώρα ήταν γεμάτη κέφι και σιγά-σιγά κοιτάζοντας τó φαγητό της στην κου-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

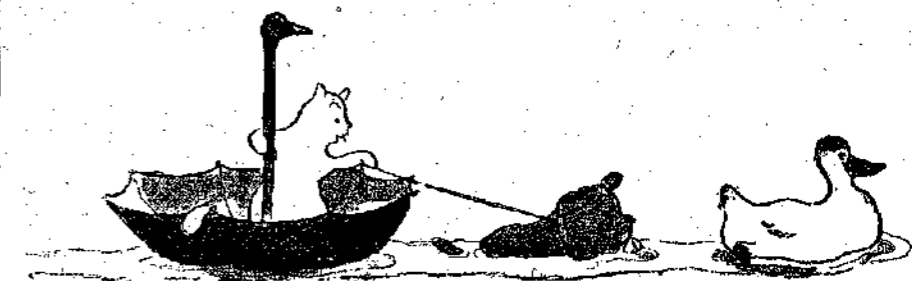
16.

— Μή φοβάσαι, σύντροφε! μου είπε τότε ο σκύλος που κολυμπούσε εκεί κοντά. Μου έκαμες ένα μεγάλο καλό και θά σου κάμω κι' εγώ άλλο ένα. Πιάσε την αλυσίδα μου και κράτα τη καλά. Τάλλα είναι δική μου δουλειά, έννοια σου!

Πλησίασε ως που μπόρεσα να πιάσω την αλυσίδα του. Κι' ύστερα πάλι μάκρυνε κολυμπώντας. Έτσι ξεκόλλησε ή βαρκούλα μου απ' τó σπιτάκι του και ξεκολούθησε τó ταξίδι της πίσω απ' τó σκόλο, που την έφερνε σά ρυμουλκό.

— Μπαράβο, είπα, πολύ καλή ιδέα! Σ' ευχαριστώ, αδερφέ, που με σώσεις. Και πώς σε λένε;

- Μπραϊμή. 'Αμή σένα;
- Χιόνη!
- Χαίρω πολύ. 'Αλλά μη μ' ευχαριστείς πάρα-πολύ, γιατί μονάχος σου σώ-

Τα μαύρα μ' έχουν ζωσει φίδια, βυζαίνουν και ρουφάν τó αίμα τó βρωμερό μου. Σά σκουπίδια κυλιέται ή ψυχή μου, θρέμμα

της Φαρμακίας, Κάτου-κάτου σά τριόβαθά μου, ώμέ, φωλιάζουν οι Τύφεις και χορό θανάτου έχουνε στήσει, και με σφάζουν.

Τό δάσκαλό μου, τόν ώρατο θεό μου, πρόδωσα. Και τώρα Τραβάν ψηλά τó Ναζωραίο σ' του Μαρτυρίου του τή χώρα.

Υψώνεται μπρός μου τó Φάσμα, σά γαλανό, σά ξανθό φως του, μα δέ με σώζει. Νά, τó χάσμα, νά, κι' ή κρυάδα τού 'Αγνώστου!..

'Ακούω κραυγές. Φοιτητή άντρα... 'Εκείνον κερνουν. Θέ μου, όπως σά πρόδωσα;... 'Ακούω: «κατάρα!... Σταυρώστε τον, παιδιά, σταυρώστε!..»

Ό μαρό στή χορτά κρήμα, μου κάτ με φλόγες τήν παλάμη και ψιθυρίζε μου τó κήμα, όπου για σένα τόχω κάμει...

Στήν άποτρόπαιη τή γαλήνη, φανούλα άκονηται θλιμμένη: «Τετίλσεται!...» λέει και σβύνει ο 'Υπεράνθρωπος—πεθαίνει...

Σεισμός!... κραυγές!... Σά μνήματά τους ξεπνάν, λευκοί, σκελετωμένοι, σέροννας τ' άσπρα σάβανά τους σά πεθαμένοι!..

Τρανή κραυγή απ' άκρη σ' άκρη γροικιέται άτέλειωτη, παντού, σά πέλαγα, σά σβράνια μάκρη: —Στ' αλήθεια γιός ήταν Θεού!..

Κι' εγώ, μονάχος τó σαρκίο σέρνω, που φίδια τó κινιάνουν, βλέπουν τά μάτια μου τó θετό τού Θεού θάμα—και ματώνουν...

Τά πόδια μου δέν με στηρίζουν, μια ζάλη τó μυαλό μου κινίγει, τά κόκαλά μου έγρια τρίζουν, με συγκλονίζουν κρύφια σίγη...

Αυνάμεις πλήθιες, εκδικήτρες, σάς νοιάθω, τó αίμα μου ζητάτε, σάς τó προσφέρω... 'Ο καταλύτρες φοιχτών άμαρτωλών... έλάτε!

Κι' ο σύ, σκαίρι εύλογημένο, πνίξε με... σφίξε τó λαιμό, και δώσε σάν καταραμένο... τó Αυτρωμό!..

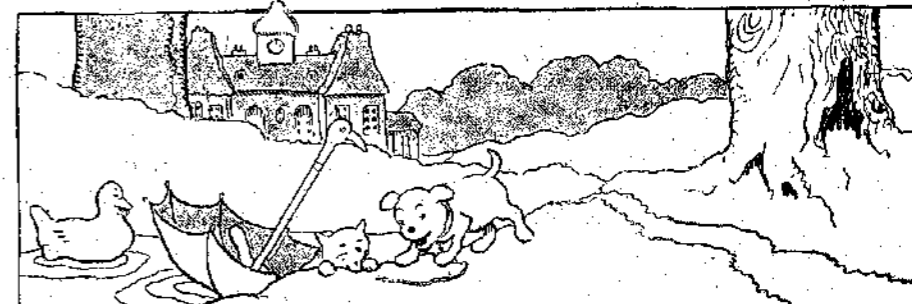
θηκες. Δηλαδή, για να σώσης προτιύτερα έμένα, γλυτώνεις τώρα και σύ.

— Μα θά βγούμε σά στεριά;

— Αυτό, σου είπα, είναι δική μου δουλειά. Μή φοβάσαι! Έγώ κολυμπώ κι' ενάντια σά ρέμμα. Αυτό τó ποτάμι πάει ίσως στή θάλασσα. Μα μεις θά τραβήξουμε άνοιχτά ως που να βρούμε μέρος άσκέπαστο από νερό, να πατήσουμε.

Μιλούσαμε και ταξιδεύαμε. Τί όμορφο ταξίδι μα την αλήθεια! Όλα τά ζωντανά τριγύρω μας, που είχαν γίνει κολυμπιστές ή επιβάτες, μάς έβλεπαν και μάς ζήλευαν. 'Η όμπρέλλα μου έμοιαζε σά μια βάρκα χωρίς κουπί και χωρίς πανί, που τή σέρνει μια βενζινόβαρκα. 'Ο καλός Μπραϊμής ήταν τó ρυμουλκό. Δέν είχα παρά να κρατώ γερά την αλυσίδα του. Και τώρα δέν φοβόμου να πνιγώ.

Έ, δέν ήταν πάλι όλη ή γή σκεπασμένη από νερό, όπως σάν κατακλυσιμό

τού Νόε. Κάπου θά βρούκαμε κι' ένα μέρος άσκέπαστο. Και νά, σά λίγο ο Μπραϊμής έφώναξε:

— Γή!... γή!... Γλυτώσαμε!

Λίγες πλεξίες ακόμα και βγήκαμε σ' ένα ψηλό λιβάδι στεγνό. 'Ο Μπραϊμής τράβηξε έξω τήν όμπρέλλα μου—ώ, τώρα δέν ήταν πιά παρά μια όμπρέλλα—κι' εγώ πήδησα σχεδόν στήν άγκαλιά του. Τί χαρά!

— Έδώ σ' άφίνω, μου είπε ο σωτήρας μου, για να πῆς όπου θέλεις. Όλος ο κόσμος τώρα είναι δικός σου. Κι' εγώ γυρίζω, για να βρω, αν μπορέσω, τ' άφεντικά μου.

— Ό! θά κολυμπήσης πάλι;

— Τι να κάμω; Εύτυχώς δέν είμαι και τόσο κουρασμένος. Έλα, έχε γεια!

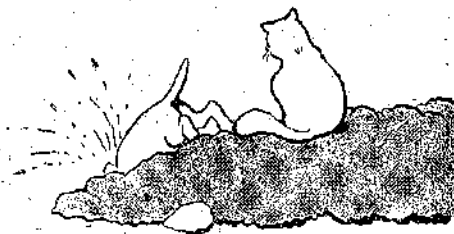
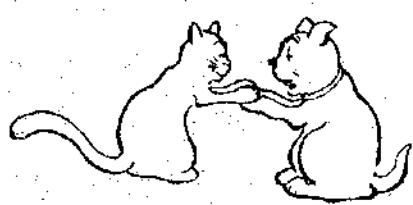
Δώσαμε τὰ χέρια μὲ συγκίνηση.

— Στὸ καλὸ, ἀδερφέ! Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω...

— Οὐτ' ἐγὼ! Εἶσαι ὁ καλύτερος σκύλος τοῦ κόσμου.

— Καὶ σὺ εἶσαι ὁ καλύτερος γάτος!

"Ἐπεσε πάλι στὸ νερὸ καὶ κολύμησε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχαμε ξε-

κινήσει. Μὰ τὸ σπιτάκι του δὲν φαινόταν πιά πουθενά: εἶχε σκεπαστῆ ἀπ' τὸ ποτάμι. Θὰ καταφέρνε, ὁ καϊμένος, νὰ βρῆ μὲ τὴ μυρωδιά μόνο τ' ἀφεντικά του;

"Ἐγὼ αὐτὲς ἰδέα γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὸν κύριο Εὐθύμιο καὶ τὴν κυρία. "Ὅχι πῶς ἤμουν λιγότερο πιστὸς ἀπὸ τὸ σκύλο, μὰ σὰ γάτος δὲν μποροῦσα νὰ κολυμπῶ σὰν κι' αὐτόν.

Καὶ κοίταξα γύρω μου, γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ βρισκόμουν.

Πέρα ἀπὸ τὸ λιβάδι, στὸ βάθος, ἀνάμεσα σὲ δέντρα, φαινόταν μιὰ πλούσια κατοικία, ἕνας μεγάλος πύργος ἀρχοντικός.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΤΤΙΤΣΑ

ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι' ἕναν καιρὸ, κι' ἀκόμη ἕνα ζαμάνι, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μεσοκόπος, ποῦ εἶχε μιὰ γυναίκα καὶ τρία παιδιά.

Στὸ σπιτί τους, τὴ φτώχεια καὶ τὴν πείνα τὴν εἶχανε συντροφιά, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἂν καὶ ἦταν πολὺ δουλευτής, ποτὲ δὲ μπόρεσε νὰ πάρῃ μεροκάματο ἕνα σωστὸ γρόσι, παρὰ πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸ γρόσι, τριανταπέντε ἰσάμε τριανταχτὶ παράδες.

Γι' αὐτὸ τὰ εἶχε ὄλο μὲ τὴν τύχη του, κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὴ βρῆ μήπως μπορέσει κι' ἀλλάξει τὸν κατατρεγμὸ ποῦ τοῦ ἔκανε.

"Ἐνα πρῶτ' σηκώθηκε, ἀποχαϊρέτησε τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του, καὶ τοῦ εἶπε πῶς θὰ πάῃ νὰ βρῆ τὴν τύχη του.

Πῆρε μαζί του ἕνα ραβδί γιὰ νὰ κουμπάῃ κι' ἕνα ζουράφι, γιὰτὶ τοῦ εἶπε κάποτε μιὰ τουρκογούφτισσα, πῶς θὰ δῆ καλὸ ἄμα ζουρίσει τρεῖς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ τοῦ τὸ γυρέψουν.

Πῆρε δρόμο, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, πέρασε βουνά, λαγκάδια, δάση, κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγαινε, εἶδε σ' ἕνα σταυροδρόμι καθισμένον ἕνα γέρο μὲ μακριὰ γένεια, ποῦ τοῦ ἔφταναν ὡς τὴ μέση του, ἔδωκε ἀμέσως τὸ ζουράφι του καὶ τὸν ζούρισε.

"Ὁ γέρος εὐχαριστήθηκε καὶ τοῦ εἶπε τί ἤθελε γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τοῦκανε.

"Ὁ ἄνθρωπος μας τὸν ρώτησε ἂν ξέρῃ ποῦ εἶναι οἱ τύχες τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῆ καὶ τὴ δική του.

"Ὁ γέρος τοῦ ἔδειξε ἕνα βουνό, ποῦ

ἔκει ἠάδρισκε ἕναν ἄλλο γέρο, τὸν ἀδερφὸ του, κι' ἐκεῖνος θὰ τὸν ὀδηγοῦσε.

Ξεκίνησε κατὰ κεῖ, βρῆκε τὸ δεύτερο γέρο, ποῦ εἶχε κι' αὐτὸς μακριὰ γένεια ὡς τὰ γόνατα, τὸν ζούρισε κι' αὐτόν, καὶ τὸν ἀκουσε νὰ τοῦ λέῃ τί ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ εἶδε ἀπ' αὐτόν.

Τοῦ εἶπε τὸ σκοπὸ του, καὶ ὁ γέρος τοῦδειξε ἕνα βουνὸ λέγοντάς του, πῶς ἐκεῖ θὰ βρῆ τὸν ἀδερφὸ του. Ἐνα γέρο μὲ μακριὰ γένεια, κι' αὐτὸς θὰ τοῦ ἔδινε ὀδηγίες.

Πῆγε ἐκεῖ καὶ τὸν βρῆκε, τὸν εἶδε νὰ ἔχῃ γένεια ποῦ τοῦ ἔφταναν ὡς τὰ πόδια, κι' ἀφοῦ τὸν ζούρισε καὶ αὐτόν, τὸν ἀκουσε νὰ τὸν ρωτᾷ τί ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τοῦκανε.

Τοῦ εἶπε πῶς ἐγύρευε τὴν τύχη του, κι' ὁ γέρος τοῦδειξε ἕνα βουνὸ καρσὶ τους καὶ τοῦ λέει:

— Νὰ ἐκεῖ εἶναι οἱ Τύχες ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ πῆγαινε νὰ βρῆς καὶ τὴ δική σου.

Πῆρε τὸ δρόμο ποῦ τοῦ ἔδειξε, κι' ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο περιδῶλι, ποῦ εἶχε στὴ μέση ἕνα θεόρατο παλάτι.

"Ἄμα μῆνῃς μέσα στὸ περιδῶλι, εἶδε τοῦ κόσμου τίς γυναῖκες, ποῦ ἄλλες πλέκανε, ἄλλες ζυμώνανε, ἄλλες γνέθανε, ἄλλες ὄφαινανε, καὶ ἄλλες πάλι, ξαπλωμένες σὲ ντιβάνια, δὲν ἔκαναν καμμιὰ δουλειά.

Ρώτησε ποιά εἶναι ἡ τύχη του, καὶ τοῦδειξαν μιὰ γυναίκα καθισμένη τεμπέλικα σ' ἕνα ντιβάνι.

Ζύγωσε κοντὰ της, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὰ μαλλιά κι' ἄρχισε νὰ τὴ δέρνῃ μὲ τὸ ραβδί του λέγοντάς της:

— Νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ κείνη, τεμπέλα, ποῦ δὲν δουλεύεις ὅπως δουλεύουν οἱ μοῖρες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ ἔτσι νὰ κάνῃ καὶ ἐγὼ προκοπή.

"Ἐκείνη κλαίγοντας τοῦλεγε:

— Μὴ μὲ δέρνεις καὶ θάλλῃξω, ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ σὲ βοηθήσω καὶ θὰ σὲ κάνω πολὺ πλούσιο.

Μὰ ἐκεῖνος ποῦ νὰ τὴν ἀφήσῃ, ὄλο τὴν ἔδερνε.

— Μπρὲ, ἀφῆσέ με καὶ θὰ τοῦ δώσω καὶ τὴ χρυσὴ κοττίτσα τοῦ λέει.

Τότε σταμάτησε νὰ τὴ δέρνῃ, καὶ κείνη τοῦδωσε μιὰ κοττίτσα, τὴν πήρε καὶ γύρισε στὸ σπιτί του, τὴν ἔβαλε στὴν κἀμαρὰ τους, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', ἢ χρυσὴ κοττίτσα εἶχε γεννήσει ἕνα αὐγὸ, ποῦ σὰν τῆσπασαν, εἶδαν πῶς ἦταν πολὺ βαρὺ.

Τὸ πήρε τὸ μεγάλο του παιδί καὶ βγήκε στὴν ἀγορὰ νὰ τὸ πουλήσῃ.

Στὸ δρόμο τὸν βρῆκε ἕνας ἔβραιος, καὶ καθὼς τὸ εἶδε τὸ αὐγὸ ποῦ ἦταν σὰν χρυσομένο λίγο, τὸν ρώτησε πῶς τὸ πουλάει. Τὸ παιδί τοῦ ἀπάντησε:

— "Ὅσο τὸν ἀξίζει.

Τὸ πήρε ὁ ἔβραιος στὰ χέρια του καὶ ζυγίζοντάς το στὴν παλάμη του, τοῦ λέει:

— Νὰ σοῦ δώσω πέντε γρόσια:

— "Ὅσο ἀξίζει, τοῦ ξαναλέει τὸ παιδί.

— Νὰ σοῦ δώσω ἔξη, νὰ σοῦ δώσω ἑπτὰ, νὰ σοῦ δώσω ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, δώδεκα, δεκατῆσσερα:

Τὸ παιδί σὲ κάθε ρώτημα ὄλο ἔλεγε «ὄσο ἀξίζει», καὶ ὅταν ὁ ἔβραιος τοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώσῃ δεκαπέντε, τοῦδωσε τὸ αὐγὸ καὶ πήρε τὰ γρόσια, ἔτρεξε στὸ σπιτί του, καὶ μὲ φωνές καὶ μὲ χαρὲς ἔδωσε τὰ δεκαπέντε γρόσια στοὺς γονεῖς του.

"Ὁ πατέρας τότε, παίρνοντας τὰ γρόσια, ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀγορὰ, ἔκανε πολλὰ ψώνια καὶ τὰ πῆγε στὸ σπιτί του: μαγειρέψε ἢ γυναίκα του φαῖ μπόλικο, καὶ ἔφαγανε ὄλοι γιὰ πρῶτη φορά στὴ ζωὴ τους ὅσο πολὺ καὶ τόσο καλὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἢ χρυσὴ κοττίτσα ἐγέννησε καὶ ἄλλο αὐγὸ: τὸ πήρε τὸ δεύτερο παιδί καὶ πῆγε στὴν ἀγορὰ νὰ τὸ πουλήσῃ.

Τὸ ἀντάμωσε κι' αὐτὸ ὁ ἔβραιος, ποῦ ἀπὸ τὴν περασμένη ἡμέρα εἶδε σὲ ποῖδ σπιτί καθότανε ὁ μεγάλος τὸν ἀδελφὸς κι' εἶχε στήσει καρτέρι στὸ δρόμο.

Σὰν τὸ εἶδε, τὸ ρώτησε πῶς τὸ πουλάει: τ' αὐγὸ τὸ παιδί τοῦ εἶπε ὄσο τοῦ ἀξίζει.

— Νὰ σοῦ δώσω δέκα γρόσια, δεκαπέντε, εἴκοσι, εἰκοσιπέντε:

— "Ὅσο τοῦ ἀξίζει ἀπαντοῦσε τὸ παιδί: ἄμα τοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώσῃ τριάντα γρόσια, τοῦ τῆδωσε.

Πῆρε τὰ γρόσια καὶ ἔτρεξε κι' αὐτὸ χαρούμενο στὸ σπιτί.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἢ χρυσὴ κοττίτσα ἔκανε πάλι τὸ τακτικὸ της αὐγὸ,

τὸ πήρε τὸ μικρότερο παιδί καὶ βγήκε νὰ τὸ πουλήσῃ, τὸ βρῆκε καὶ αὐτὸ ὁ ἔβραιος καὶ τὸ ρώτησε πῶς τὸ πουλάει.

— "Ὅσο τοῦ ἀξίζει, εἶπε καὶ τὸ μικρό.

— Νὰ σοῦ δώσω εἰκοσιπέντε γρόσια: τριάντα, τριανταπέντε, σαράντα, σαράντα πέντε: Τὸ παιδί ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὄσο τοῦ ἀξίζει: ὅταν τοῦ εἶπε πενήντα, δικό σου, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνο.

Πῆρε κι' αὐτὸ τὰ πενήντα γρόσια καὶ χοροπηδώντας πῆγε σπιτί του, καὶ ἔλεγε σι' ἀδέρφια του ὅτι αὐτὸ θὰ πουλήῃ καὶ τὰ ἄλλα αὐγὰ ἀφοῦ ἐπέτυχε περισσότερα γρόσια στὸ τρίτο.

Τότε εἶπε ὁ πατέρας στὸ παιδιά του ὅτι δὲν θὰ πουλήσουν ἄλλα αὐγὰ, καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρῶτ', τὸ αὐγὸ ποῦ ἔκανε ἢ χρυσὴ κοττίτσα τῆσπασε καὶ βρῆκε μέσα πέντε φλωριά.

"Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πῆγε τὴ χρυσὴ κοττίτσα σπιτί του, ἢ τύχη του ἀλλάξε.

"Ὅτι δουλεῖα κι' ἂν ἔπιανε, πάντοτε ἐκέρδιζε τὰ διπλά: σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ ἐμπορεύεται, καὶ μὲ τὰ κέρδη ποῦ εἶχε, ἔχτισε καὶ ἕνα καλὸ σπιτί, ἀγόρασε καρβὶ καὶ μ' αὐτὸ ταξίδευε σ' ἄλλες πολιτείες, κάνοντας χοντρὸ ἐμπόριο γιὰ λογαριασμό του.

"Ἄς ἀφήσουμε τὸν πατέρα στὰ ταξίδια καὶ στὰ ἐμπόρια του, καὶ ἄς ἐρθοῦμε στὸν ἔβραιο.

Αὐτὸς, σὰν ἀγόρασε τὰ τρία αὐγὰ, καὶ εἶδε πῶς φλωριά εἶχαν μέσα τὸ καθέν' ἀπ' αὐτὰ, ἐβάλθηκε μὲ ὄλο του τὰ δυνατὰ νὰ μπόρῃ νὰ πάρῃ καὶ τὴν κόττα ποῦ τὰ ἔκανε.

Εἶδε τὰ παιδιά σὲ ποῖδ σπιτί ἐμπαινόβγαιναν, κι' ἀπ' ἐδῶ τὸ εἶχε ἀπ' ἐκεῖ τὸ εἶχε, κατὰφερε, μιὰ καὶ ἔλειπε κι' ὁ πατέρας τοὺς ταξίδι, νὰ γνωρισθῇ καλὰ μὲ τὴ μάνα τους ποῦ ἦταν ἀλαφρόμυαλη, καὶ ἤθελε νὰ περνᾷ γιὰ ἴωρα, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κολακίῃ γιὰ τὴν ὀμορφιά της, καὶ νὰ τῆς λέῃ πῶς εἶχε μιὰ ἀλοιφή, ποῦ ἀλείφοντας μ' αὐτὴν τὸ πρόσωπό της, θὰ γινότανε ὀμορφῆ σὰν τὴν πεντάμορφῃ τοῦ κόσμου, καὶ δὲν θὰ γέρινε ποτέ, μὰ θὰ τῆς τὴν ἔδινε, ὅταν αὐτὴ θὰ ἔσφαζε τὴ χρυσὴ κοττίτσα καὶ θὰ τὴ μαγειρεύε νὰ τὴν φᾶνε ὀλόκληρη μονάχα οἱ δύο τους, τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ τῆς ἔλεγε αὐτός.

Πῆς καὶ ξαναπῆς γιὰ τὴν ἀλοιφή ὁ ἔβραιος τὴν ἔκανε νὰ ἀποφασίσῃ νὰ σφάξῃ τὴ χρυσὴ κοττίτσα.

Τὴν ἡμέρα ποῦ τῆς εἶχε ὀρίσει ὁ ἔβραιος νὰ κάνῃ αὐτὸ, τὴν ἔσφαξε, τὴν ἔβαλε νὰ βράσῃ, καὶ ἔδωσε εἰς τὰ παιδιά της, ἀπὸ νωρίς, τὸ κεφάλι, τὴν καρδιά, καὶ τὰ σηκωτάκια τῆς κοττίτσας, καὶ ἀφοῦ τᾶφαιναν, τᾶθαλα νὰ κοιμηθοῦν, καὶ ἔτσι χωρὶς τὰ παιδιά της μάρτυρες περίμενε τὸν ἔβραιο νὰ τὴ φᾶνε.

Μὰ τὰ παιδιά μόλις κοίμηθησαν πέντε λεπτά, τὰ ζύπνησε τὸ δεύτερο παιδί ποῦ

εἶχε φάει τὴν καρδιά τῆς κοττίτσας καὶ τοὺς λέει:

— Σηκωθῆτε νὰ φύγομε, γιὰτὶ ἢ προκομμένη ἢ μάνα μας ξεγελάστηκε ἀπὸ τὸν ἔβραιο, καὶ αὐτὸς ὁ κακὸς ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς σφάξῃ.

Τὸ παιδί ἔλεγε αὐτὰ γιὰτὶ σὰν ἔφαγε τὴν καρδιά τῆς κοττίτσας, ἔγινε καρδιογνώστης, ὅπως ὁ μεγάλος ποῦ ἔφαγε τὸ κεφάλι ἔγινε κεφαλικὸς—ποῦ θὰ πῆ ἄνθρωπος μὲ ἀλάθευτη κρίση—καὶ ὁ μικρότερος ποῦ ἔφαγε τὰ σηκωτάκια, εἶχε ποιά μέσα τοῦ τῆ γέννα τῆς κόττας.

Σὰν τοὺς εἶπε ὁ καρδιογνώστης νὰ φύγομε, ὁ κεφαλικὸς τὸ βρῆκε πολὺ σωστὸ ἀμέσως σηκώθηκαν, πήρανε καὶ τὸν μικρὸ, ἀνοιξαν τὴν πόρτα καὶ φύγανε τραβώντας κατὰ τὴν ἐρημιά.

Σὲ λίγο πῆγε ὁ ἔβραιος στὸ σπιτί, κάθισε στὸ στρωμένο τραπέζι, καὶ βλέποντας τὴν κοττίτσα μαγειρεμένη, ἐξήγησε ἀπὸ τὴ νοικοκυρὰ νὰ τοῦ βάλῃ στὸ πιάτο του τὸ κεφάλι, τὴν καρδιά, καὶ τὰ σηκωτάκια τῆς χρυσῆς κοττίτσας, καὶ ὄλη τὴν ἄλλη ἄς τὴν ἔτρωγε αὐτὴ.

"Ἐκείνη τοῦ εἶπε πῶς τᾶδωσε στὰ παιδιά της καὶ τὰ φάγα, καὶ πῶς τὰ κοίμισε ἀμέσως γιὰ νὰ μείνουν μόνοι οἱ δύο τους καὶ νὰ φᾶνε ἴσους. Ὁ ἔβραιος, ἀκούοντας ἔτσι, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔδωκε ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι κι' ἔτρεξε στὴν κἀμαρα τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ τὰ σφάξῃ, μὰ δὲν τὰ βρῆκε γιὰτὶ ἔκεινα, καθὼς εἴπαμε, εἶχανε φύγει.

Γύρισε ὕστερα στὴ νοικοκυρὰ, τὴν ἔβρισε γιὰτὶ ἔδωσε τὴν καρδιά, τὸ κεφάλι καὶ τὰ σηκωτάκια στὰ παιδιά της, καὶ βλαστημώντάς τὴν, ἔγινε ἄρατος.

Τὰ παιδιά περπατήσανε ὄλη τὴν νύχτα, καὶ φτάσανε τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ πολιτεία ὅπου πῆγαινε καὶ μείνανε σ' ἕνα χάνι. Τὸ πρῶτ' ποῦ ζύπνησαν, βρῆκε ὁ μικρὸς κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ πέντε φλωριά: αὐτὸ γινότανε κάθε ἡμέρα, καὶ ἔτσι μ' αὐτὰ εἶχανε τὰ τρία ἀδέρφια λεπτά γιὰ κάθε καλοπέραση, καὶ γυρίζανε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία σὰν ἀρχοντοπούλα.

"Ἀφοῦ ἐπέρασε κίμποσος καιρὸς, εἶπε ὁ μικρότερος στοὺς ἄλλους τοῦ ἀδελφούς νὰ χωρίσουνε, νὰ πᾶνε νὰ δουλέψουνε καὶ αὐτοί, γιὰτὶ δὲν ἤθελε πιά αὐτὸς νὰ τοὺς κάνῃ ὄλο τους τὰ ἔξοδα, μὲ τὰ φλωριά ποῦ ἔβρισκε κάθε πρῶτ' κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

"Ἐτσι ἀχωρίσανε καὶ ἔφυγαν, ὁ κεφαλικὸς μὲ τὸν καρδιογνώστη μαζί, κι' ὁ μικρὸς χωριστὰ τράβηξε σὲ μιὰν ἄλλη μεγάλη πολιτεία, νοίκιασε ἕνα σπιτί, πήρε δούλους καὶ παραδούλους, καὶ ζῶσε σὰ μεγάλος ἀφέντης.

"Ὁ κόσμος ποῦ τὸν ἔδλεπε νὰ ζῆ μὲ σαλτανάτι, (*) τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐκα-

μάρωνε, καὶ ὄλο γι' αὐτὸν ἔκαναν κουβέντα στὰ σπύια στὰ μαγαζιά, παντοῦ.

"Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔφτασε καὶ τοῦ Βασιλιὰ τ' αὐτὸ τὸ σαλτανάτι τοῦ ξένου αὐτοῦ, καὶ ὁ Βασιλιάς ἔστειλε καὶ τὸν κάλεσε στὸ παλάτι νὰ τοῦ κάνῃ τραπέζι: κι' ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἐμέθυσε τὸν ξένο γιὰ νὰ τὸν ψαρῆψῃ ἀπὸ ποῦ, εἶχε τόσα κι' ἔξοδευε καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὸ μυστικὸ γιὰ τὰ σηκωτάκια, τοῦ πρότεινε νὰ τὸν κάνῃ γαμπρὸ. Ὁ ξένος εἶπε τὸ νὰί, καὶ ἔγιναν καὶ τῆραβωνιάσματα μὲ τὴ Βασιλοπούλα, καὶ ἀπὸ τότε κάθε μέρα τὸν εἶχαν τραπέζι στὸ παλάτι.

Σὰν πέρασαν κίμποσες μέρες, τοῦ λέει ἢ Βασιλοπούλα—ὅπως τὴν εἶχε συμβουλευθεῖ ὁ πατέρας της—ἂν τὴν ἀγαποῦσε νὰ βγάλῃ τὰ σηκωτάκια καὶ νὰ τῆς τὰ δώσῃ νὰ τὰ φᾶῃ αὐτὴ. Ὁ νέος, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη του, ἤπιε ζεστὸ νερὸ ἔδωκε τὰ σηκωτάκια ἀπὸ μέσα του, καὶ τᾶδωσε τῆς Βασιλοπούλας ποῦ τὰ κατάρπιε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' τὰ πέντε φλωριά ἦσαν κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς Βασιλοπούλας. Ἐνῶ στὸ προσκέφαλο τοῦ νέου δὲν ἦταν τίποτα.

"Ἄμα ὁ Βασιλιάς πέτυχε τὸ σκοπὸ του, τᾶστριψε, τοῦ εἶπε πῶς δὲν τὸν θέλει πιά γιὰ γαμπρὸ, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ βασίλειο, ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔδωζε στὰ κάτεργα: καὶ ὁ νέος πῆρε τὰ βρεγμένα του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία.

"Ὅπως πῆγαινε στὸ δρόμο, συλλογιόμενος καὶ κτυπώντας τὸ κεφάλι του γιὰ τὴν κουτκάμρα ποῦ ἔκανε, εἶδε στὴν ἐξοχὴ δυὸ σὺκιες φορτωμένες σὺκα, ἂν καὶ ἦταν Γενάρης μῆνας.

Ἡ μιὰ εἶχε ἄσπρα σῦκα καὶ ἢ ἄλλη μαῦρα, κι' αὐτὴ ἦταν πικὰ κοντὰ του, καὶ ὅπως ἦταν πεινασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, ἔκοψε ἕνα μαῦρο σῦκο καὶ τὸ ἔφαγε: μὰ τρώγοντάς το, κατᾶλαβε νὰ φουσκώνῃ τὸ κοῦτελό του, καὶ σιγά-σιγά πετάχτηκε ἕνα κέρατο πάνω σ' αὐτό. Τὸν ἔπιασε ἀπελπισία μ' αὐτὸ τὸ νέο κακὸ ποῦ τοῦτυχε, μὰ καθὼς πεινοῦσε, ἀποφάσισε νὰ φάῃ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη σὺκιά, μὰ μόλις ἔφαγε ἕνα ἄσπρο σῦκο, εἶδε νὰ πέσῃ τὸ κέρατο ἀπ' τὸ κοῦτελό του.

— Μωρὲ καλὴ δουλειά, λέει, αὐτὴ, καὶ ἔφαγε πολλὰ ἄσπρα σῦκα ὡς ποῦ χόρτασε.

"Ἰστέρας πῆρε μαζί του ἄρκετὰ μαῦρα σῦκα, γύρισε πίσω στὴν πολιτεία, ἀλλάξε ρούχα, πῆρε κι' ἕνα πανέρι, ἔβαλε τὰ σῦκα μέσα, πῆγε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ παλάτι καὶ διαλαλοῦσε:

— Σῦκα φρέσκα, σῦκα!

Τᾶκουσε ὁ μάγειρος τοῦ παλατιοῦ, κατέβηκε καὶ ἀγόρασε ἀπ' αὐτὰ, καὶ τὸ μεσημέρι τὰ παρουσίασε στὸ τραπέζι τοῦ Βασιλιὰ σὰν κάτι πρωτοφανήσιμο γιὰ τὴν ἐποχὴ.

(Τὸ τέλος στὸ ἔρχόμενο)

* Λέξις τουρκικὴ ποῦ θὰ σημαίνει μεγαλοπρέπεια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΙΝΗΣ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Ανδρέας.— Δε μπορώ πιά να τὸ πιάσω... Φοβάμαι πὼς θὰ τὸ χαλάσω χειρότερα.

Κολέττα.— Ἀχ, τώρα τί θὰ κάνουμε; Ὁ ἠλεκτρολόγος εἶναι φευγάτος, κανεὶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἀχ, τί θὰ πῆ ἡ γιαγιά... Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ βάλουμε τὸ Ντοντὸ νὰ τῆς τὴ πῆ. Εἶναι πιδ μικρὸς καὶ δὲ θὰ τοῦ θυμώσει ἡ γιαγιά.

Ντοντὸς.— Δὲ θέλω, δὲ θέλω! Δὲν

«Στρώνονται στὴ μελέτη σὰν τέσσερα ἀγγελουδία».
(Σελ. 222, στ. α'.)

τὸ λέω ἐγὼ! Ἐγὼ δὲν τόκανα! (Ἀρχίζει τὰ κλάμματα).

Κολέττα.— Ἐλα τώρα, δὲ μποροῦμε ν' ἀκοῦμε τίς κλάφες σου! Ἄλλωστε, μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ἡ πρώτη αἰτία. Ἐοῦ εἶπες πὼς ἀκουσες τὸ ποντίκι. Ἐοῦ φταῖς!

Ντοντὸς.— Χί, χί, χί... Ἐγὼ δὲ φταῖω... Ἐγὼ λέω νὰ... νὰ μὴν ποῦμε τίποτα.

Μόνικα.— Πὼς εἶναι δυνατό;

Ανδρέας.— Καὶ γιατί δχι; Τὰ ραδιόφωνα συχνὰ ἔχουν τέτοιες ἰδιοτροπίες. Ἡ γιαγιά θὰ νομίσει πὼς τὰ κύματα δὲν περνοῦν καλὰ καὶ δὲ θὰ καταλέβει ὅτι τὸ χαλάσαμε μετς.

Κολέττα.— Ἐτσι λέω κι' ἐγὼ!..

Μάλιστα, νὰ πάρουμε νὰ διαβάσουμε ὄλοι τὰ βιβλία μας ἡσυχά καὶ ταχτικά, νὰ μὴν καταλάβουν τίποτα ἡ Μαριέττα κι' ἡ Κατερίνα. Ἐμπρός, τὰ βιβλία μας καὶ τὰ μαθήματά μας! Δὲ θὰ μᾶς καταλάβῃ κανεὶς.

[Τὰ παιδιά φεύγουν καὶ ξαναγυρίζουν σὲ λίγο κουβαλώντας βιβλία, καλαμάρια καὶ τετραδία, κάθονται γύρω-γύρω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ στρώνονται στὴ μελέτη σὰν τέσσερα ἡσυχά ἀγγελουδία. Δὲν ἀκούγεται μιλιὰ. Μόνο οἱ μύγες ποῦ πετοῦνε. Ἡ ἡσυχία αὐτὴ βασιστὴ ἀρκετὴ ὥρα. Μπαίνει μέσα ἡ κυρὰ Κατερίνα, γυριὰ ἀπηρέτρια.]

Κυρὰ Κατερίνα.—

«Θέλω νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό.» (Σελ. 222, στ. β'.)

Μπα! Ἐδῶ εἶσατε! Λέω κι' ἐγὼ, ἔφυγαν τὰ παιδιά κι' ἔγινε τόση ἡσυχία; Ἐσεὶ, μωρὲ μάτια μου, πέσατε μετὰ τὸ μούτρα στὴ σοφία. Ἀ, νὰ σὰς χαρῶ! Μακάρι ἔτσι πάντα! (Βγαίνει).

[Ἀκούγεται ἔξω αὐτοκίνητο, τὰ παιδιά πετάγονται ἀπάνω. Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνουν ἡ Γιαγιά μετὰ τὸ Μάρκο, ψηλὸ ἀγόρι ὡς δεκάξη χρονῶν, με φάτσα ἔξυπνη κι' ἀγαθὴ.]

Ὀλοὶ μαζί.— Καλῶς του, καλῶς του! (Φιλιά, ἀγκαλιάζματα, πηδήματα, ξεφωνητά.)

Μάρκος.— Πὼς μεγάλωσα τὰ ξαδέλφια μου! Καλέ, αὐτὸς ὁ Ντοντὸς ἔγινε σπουδαῖος λάβεντης! Κι' ὁ Ἀνδρέας σωστὸς ἀντρας! Ἡ Κολέττα πιά εἶναι ὄλο χάρη! Ἡ Μόνικα... μὰ τί ἔχεις, Μόνικα, καὶ κάθεσαι στὴν ἀκρῆ;

Μόνικα.— Τίποτα, Μάρκο μου, τίποτα.

Μάρκος.— Ἐλα δῶ, λοιπόν, κάτσε κοντά μου.

[Κάθονται ὄλοι στὸν καναπέ τριγύρω στὸν ξάδελφο. Τὸν ἀνίγουν στὶς ἐρωτήσεις καὶ στὰ χαϊδόλογα. Μὰ ἡ Γιαγιά σὲ λίγο τοὺς φωνάζει:]

Γιαγιά.— Ἐλάτε, ἀφήστε τον νὰ ξεζαλιστῆ. Μόνικα, πήγαινε δεῖξε τοῦ ξαδέλφου σου τὸ δωμάτιό του, νὰ ξεσκονιστῆ λιγάκι. Καὶ σεὶς οἱ ἄλλοι ἔλατε μαζί μου, νὰ με βοηθήσετε. Σὰς χρειάζομαι.

[Ἡ Κολέττα, ὁ Ἀνδρέας κι' ὁ Ντοντὸς βγαίνουν μετὰ τὴ Γιαγιά καὶ μὲνουν ὁ Μάρκος κι' ἡ Μόνικα.]

Μόνικα.— Μάρκο, θέλω νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό...

Μάρκος.— Μπα; Τί μυστικό;

Μόνικα.— Ἀκουσέ με. Ἡ γιαγιά σοῦ ἀγόρασε ἕνα ραδιόφωνο, — ἐκεῖνο ἐκεῖ... — γιὰ νὰ σοῦ κάμῃ μὲτα ἐκπληξῆ. Ἀλλά, τί δυστυχία, Μάρκο μου, ποῦ μᾶς βρήκε! Πρωτύτερα ὁ Ἀντρέας τὸ πείραξε καὶ κρᾶν! χάλασε καὶ δὲ δουλεύει πιά. Τί θὰ πῆ τώρα ἡ γιαγιά; Τὰ παιδιά φοβήθηκαν νὰ τῆς τὸ ποῦν. Ἐγὼ ὅμως ἀπέφθηκα νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐσένα, μήπως τυχὸν μπορέσεις νὰ τὸ διορθώσης, πρὶν τὸ καταλάβει ἡ γιαγιά. Τί λές, θὰ μπορέσης;

Μάρκος.— Ἀ, ναί, ἐγὼ

ἔξερω ἀπὸ ραδιόφωνα, ἔχω φτιάσει στὸ σπίτι κι' ἕνα μοναχὸς μου. Γιὰ νὰ τὸ ἴδῳ. Ἄν διορθώνεται, θὰ τὸ διορθώσω.

Μόνικα.— Ἐλα νὰ τὸ ἴδῃς. Γρήγορα ὅμως, γιατί φοβάμαι μὴν ἔρθει ἡ γιαγιά καὶ μᾶς προφτάσει.

Μάρκος. ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ ἐπεξεργάζεται προσεχτικά. — Λοιπόν, Μόνικα, εἶμαστε τυχεροί. Τίποτα σπουδαῖο. Μιὰ λάμπα ἔχει καὶ καὶ ἡλέλει ἀλλαγμα. Θὰ λάρω ἀπὸ τὸ κουτί τῆς ρεζέρβας καὶ θὰ τὴν ἀλλάξω. (Κάνει τὴν ἀλλαγὴ). Ἐώρα εἶναι διορθωμένα ὄλα καὶ τὸ ραδιόφωνο θὰ δουλέψῃ μὴν χαρὰ. Εἶς! εὐχαριστημένη!

Μόνικα.— Τί καλὰ! Φύγε γρήγορα ἀπὸ κεῖ, νὰ μὴ σὲ ἴδῳ!

[Μπαίνει ἡ Γιαγιά μετὰ τὰ παιδιά.]

Γιαγιά.— Δώσαμε τίς δδηγίες μας γιὰ τὸ τραπέζι. Ὡς πού νὰ μᾶς φωνάζουν, Μάρκο, θὰ σοῦ δείξω κάτι ποῦ ἀγόρασα γιὰ σένα. Βλέπετε αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο;

«Θὰ σοῦ δείξω κάτι ποῦ ἀγόρασα γιὰ σένα».
(Σελ. 222, στ. γ'.)

βάλω νὰ δουλέψῃ. (Σκύβει στὸ μηχανήμα).

Ανδρέας, πρὸς τὴν Κολέττα. — Συφορά μας!

Κολέττα, πρὸς τὸν Ἀνδρέα. — Ἀχ, πὼς χτυπᾷ ἡ καρδιά μου! Τί θὰ γίνῃ τώρα;

[Ἡ γιαγιά γυρίζει τὸ χερσὺ καὶ — τί ἀπίστευτο — μονομιᾶς τὸ σαλόνι γεμίζει ἀρμονία.]

Ντοντὸς, μετὰ ἀφέλεια. — Μπα! Δουλεύει, καλέ!

Γιαγιά.— Γιατί νὰ μὴ δουλεύει;

Ντοντὸς.— Ἀντρέα, Κολέττα! Καλέ, αὐτὸ δουλεύει!

Αντρέας.— Σάπα, ἀνόητε! (Τοῦ κάνει νόημα.) Γιατί θές νὰ μὴ δουλέψῃ; [Ἀκούν ὄλοι χαρούμενοι. Τὰ παιδιά εἶν' ἐνθουσιασμένα.]

Γιαγιά.— Καθῆστε ν' ἀκούσετε σεὶς, ἐγὼ θὰ πάω στὴν τραπεζαρία. (Βγαίνει).

Κολέττα, στὴ Μόνικα. — Τὰ βλέπεις; Δὲν εἶχε καμμιά βλάβη. Ἄν τὸ λέγαμε στὴ γιαγιά, θὰ δημιουργοῦσαμε ἱστορίες χωρὶς κανένα λόγο.

Ανδρέας.— Βέβαια. Ἐγὼ ξέρω ἀπ' αὐτὰ, δὲ μποροῦσα νὰ τὸ χαλάσω. Δὲν εἶχε πάθει τίποτα!

Μάρκος.— Ὄχι, ἀγαπητὰ μου ξαδέλφια, δὲν ξέρετε ὅλη τὴν ἱστορία. Ἀντρέα μου, εἶχες κάψει μιὰ λάμπα, ἡ Μόνικα μετὰ εἰδοποίησε εὐτυχῶς, τὴν ἀλλάξα, κι' ἔτσι ἡ γιαγιά δὲν κατάλαβε τίποτα. Εἶμαστε τυχεροί ὄλοι μας καὶ γλύτωσε ἡ γιαγιά ἀπὸ μιὰ τόσο μεγάλη στενοχώρια.

[Ὁ Ἀνδρέας κι' ἡ Κολέττα ἀκούνε καταπληκτικὴν αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη. Ὁ Μάρκος χαμογελά.]

Μάρκος.— Ὅλες οἱ παρακοές, βλέπετε, δὲν τιμωροῦνται. Καμμιά φορὰ τὰ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ κόμης δὲν μπόρεσε πιά νὰ συγκρατηθῆ. Συγκινημένος ὡς τὰ κατάβαθὰ τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὴν ἀρροίωση τοῦ γενναίου καὶ ἀπλοῦ αὐτοῦ κοριττοῦ, σηκόθη καὶ ἀγκάλιασε τὴ Νανέττα μετὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ὑστερα σκέφθηκε ὅτι πραγματικὰ ἡ μικρὴ δὲν διέτρεχε κανέναν ἐξαιρετικὰ μεγάλο κίνδυνο, γιατί παρ' ὅλη τους τὴ φούρκα, οἱ δεσμοφύλακες τοῦ μικροῦ Δελφίνου δὲν θὰ τόλμοσαν νὰ ξεθυμάνουν γιὰ τὴ δραπέτευση τοῦ βασιλοπούλου ἐπάνω στὴν κόρη τοῦ μπάρμπα Ρεμῆ, καὶ οὐτε θὰ ριφονιδύνεσαν νὰ κρατήσουν ὀριστικά ἕνα κορίτσι φυλακισμένο στὴ θέση τοῦ Δελφίνου.

— Κι' ἔπειτα, πρόσθεσε ὁ Νικόλας, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, καὶ μόλις βεβαιωθῶ πὼς ὁ Δελφίνος δὲν ἔχει πιά κανένα φόβο, θὰ πάω μόνος μου νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τὸ Τέμπλο.

— Λοιπόν; φώναξε ἡ Νανέττα ἐνθουσιασμένη. Τὰ βλέπετε ποῦ ἡ δική μου ἰδέα ἦταν ἡ καλύτερη! Θὰ τὴν βγάλουμε ἐπιτέλους ἀπ' τὴ φυλακὴ του τὸν καίμενο τὸ μικρὸ.

— Καὶ βέβαια, μικρὴ μου ἀτρόμητη, εἶπε ὁ κόμης. Θὰ τὸ βάλουμε εὐθὺς σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό σου, ποῦ σ' ἀλήθεια εἶναι ἐξαιρετο, καὶ ἂν πετύχωμε, νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι οὔτε σὺ, οὔτε ὁ ἀδελφός σου θὰ μείνετε δίχως ἀνταπόδοση κι' ἔτσι δὲν θάχῃς πιά ἀνάγκη νὰ βγαίνης στοὺς δρόμους γιὰ νὰ πούλας λουλούδια.

— Καὶ πότε θὰ ἐλευθερώσουμε τὸ Δελφίνο; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ Νανέττα ποῦ μόνον ἕνα πράγμα εἶχε στὸ νοῦ της καὶ οὐτε σκοτίζονταν καθόλου γιὰ ὄλες αὐτὲς τίς ὄψεις ὑποσχέσεις.

πράγματα σκεπάζονται. Ἀλλὰ καὶ θταν σκεπάζονται, πάλι πρέπει νὰ διδάσκονται κανεὶς καὶ νὰ βάζῃ μυαλό. Πρόσχε λοιπόν, Ἀντρέα, νὰ μὴ χώνῃς τὴ μύτη σου παντοῦ, κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν ξέρεις.

Ντοντὸς.— Τί ἔγινε; Ὁ Μάρκος τῆφτασε;

Μάρκος.— Ναί, Ντοντὸ μου, τὸ φτιάκαμε. Ἦταν μέσα ἕνα ποντικάκι, τοῦκανα οὐ! καὶ φοβήθηκε κι' ἔφυγε!

Ντοντὸς.— Μπράβο! Ζήτη ὁ Μάρκος μᾶς! Ζήτη!

[Μπαίνει ἡ Γιαγιά.]

Γιαγιά.— Ἐλάτε, παιδιά μου, στὸ τραπέζι. Πὼς χαίρομαι ἀπόψε ποῦ σὰς ἔχω ὄλα μαζί κοντά μου! Ἐλάτε.

[Βγαίνουν ὄλοι μαζί μετὰ τὴ γιαγιά καὶ κλείνει ἡ ἀδύλα.]

(Ἀποσκέυ ἀπὸ γαλλικοῦ διήγημα)

Μ. Α. Σ.

— Σε δυὸ μέρες θὰ γίνῃ ἡ ἀπόπειρα. Εἶναι ἀδύνατο νωρίτερα, γιατί πρέπει κιάλας νὰ κάνω ὄλες τίς προετοιμασίες καὶ νὰ λάβω ὄλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ φυγαδεύσω τὸν πρίγκιπα ἀπ' τὴ Γαλλία.

— Δυὸ μέρες! Πότε θὰ περάσουν!

— Ἐννοια σου, κι' οὔτε θὰ τίς καταλάβῃς. Ἀῦριο τὸ πρωτὸ ἔλα στὸ μικρὸ καφενεῖο ποῦ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν Πύλη τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου. Αὐτὸ τὸ μαγαζὶ τὸ κρατοῦν ἀνθρώποι δικοί μου, ἀφοσιωμένοι καὶ πιστοί. Θὰ χτυπήσῃς στὴ γωνιακὴ πόρτα καὶ θὰ μῆς μέσα. Δῆθεν πὼς θέλεις νὰ πωλήσῃς λουλούδια. Ἐκεῖ θὰ βρισκομαι κι' ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ πῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ μέρα ἀκριβῶς θὰ πάμε στὸ Τέμπλο.

— Σὺμφωνοί! εἶπε ἡ Νανέττα.

Τὴ στιγμὴ ποῦ εἰτοιμάζονταν νὰ φύγῃ, ὁ κόμης, κοινοστάθηκε καὶ φάνηκε σὰ νὰ συλλογιζόταν κάτι.

— Δὲν μοῦ λές,

μικρὲ, ρώτησε τὸ Νικόλα. Δὲν ὑπάρχει τρῶπος νὰ μὸς οἰκονομήσετε κομμὰ φορεσιὰ τοῦ πατέρα σας, γιὰ νὰ τοῦ μοιάζω καλύτερα;

Τὰ παιδιά κοιτῶθηκαν μ' ἀμηχανία. — Μὰ ξέρετε... τραῦλιζε ὁ Νικόλας, δὲν ἔχει παρὰ ἐκεῖνη ποῦ φορεῖ.

— Μπα! ἔκανε ὁ κόμης. Θὰ κατα-

φέρω νὰ τοῦ πάρω αὐτὴ τὴ φορεσιὰ. Καὶ βγήκε, ἀφοῦ πρῶτα θυμώσε στὴ Νανέττα τὴν ἀδριανὴ συνάντησή τους.

Ὅταν τὰ δυὸ παιδιά ἔμειναν μόνα τους, ἐξακολούθησαν τὴ συζήτηση τὰ δυὸ τους. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἐσπαζαν τὸ κεφάλι τους, ἦταν ἀδύνατο νὰνακαλύψουν τὴ τρόπο θάβρισκε, ὁ φίλος τους ὁ κόμης γιὰ νὰ πάρῃ στὴν κατοχὴ του τὴ μιὰ καὶ μοναδικὴ φορεσιὰ τοῦ πατέρα τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Τὸ λουτρὸ τοῦ μπάρμπα-Ρεμῆ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ συρροῦμα, ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς γύριζε ἀπὸ τὸν τακτικὸ τοῦ γύρο μαζί μετὰ τὴ Νανέττα. Εἶχε ἀνάψει καὶ τὰ τελευταῖα φανάρια τῆς περιοχῆς του καὶ διευθυνοῦντα κατακουρασμένος στὸ μαγαζὶ τοῦ γιοῦ του. Δὲν ἦταν πιά νέος ὁ φτωχὸς μπάρμπα-Ρεμῆς καὶ ἡ ζωὴ του, ἡ γεμάτη στενοχώριες καὶ στερήσεις, τὸν εἶχε γεράσει πρὶν τῆς ὥρας του. Ἦταν λοιπόν φυσικὸ νὰ σέρνῃ λιγάκι τὰ βήματά του καὶ ν' ἀκουμπᾷ, ποῦ καὶ ποῦ, τὸ χέρι τοῦ στοῦν ὄμο τῆς Νανέττας, καὶ νὰ συλλογιζεται μετὰ πόθο τὸ φτωχικὸ του κρεβάτι, ὅπου σὲ λίγη ὥρα, θὰ ἐξάπλωνε τὸ ἀποσταμένο του κορμί.

Ἐτσι πηγαίνοντας σιγά-σιγά ὁ φανοκὸρος καὶ ἡ κόρη του ἔφθασαν πίσω ἀπὸ τὸ μοναστήρι ποῦ δὲπως ξέρομε, βρισκόταν στὸ κέντρο τῆς ὁδοῦ τῶν Κορδελιαστῶν.

Ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς, ἔξαφνα, ἔσετόμισε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια καὶ σταμάτησε. — Τί εἶναι, πάτερα, ρώτησε ἡ Νανέττα τρομαγμένη.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶναι, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκανε μ' ἀγανάκτηση ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς, ἔξαφνα, ἔσετόμισε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια καὶ σταμάτησε.

— Τί εἶναι, πάτερα, ρώτησε ἡ Νανέττα τρομαγμένη.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶναι, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκανε μ' ἀγανάκτηση ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς, ἔξαφνα, ἔσετόμισε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια καὶ σταμάτησε. — Φαίνεται πὼς θὰ διορθώσουν τὸ δρόμο, εἶπε ἡ Νανέττα. Δὲν ἔχουμε πα-

ἔχουν φράξει τὸ δρόμο. Ἀλήθεια, ὁ δρόμος ἦταν κλεισμένος μετὰ τῶλες, κι' ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σινιδια αὐτὰ εἶχε σκοντάφει πρὶν ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς ποῦ ἔξ αἰτίας τοῦ σκοταδιστοῦ δὲν εἶχε διακρίνει τίποτα.

«Ἐγύρισε δυὸ φορές τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ, προσέχοντας...»

ρά να κάνουμε το γύρο και να περάσου-
με πίσω από το μοναστήρι.

"Άλλη λύση δεν υπήρχε, κι' έτσι,
δίχως να πάψη να μουρμουρίζη μέσα
από τα δόντια του για το καταραμένο
αυτό εμπόδιο, που τόν υποχρέωνε να
κάνη μια τόσο μεγάλη βόλτα, ο μπάρ-
μπα-Ρεμής έτοιμαζόταν ν' ακολουθήση
την κόρη του, όταν ένας διαβάτης τούς
πλησίασε και τούς σταμάτησε.

— Μπάμπα-Ρεμής, είπε, δεν είναι ά-
νάγκη ν' αλλάξω δρόμο, μπορείς να
περάσεις από δω. Έχουν βάλει σανίδια
πάνω απ' το λάκκο που έχουν σκάψει,
μπρός στο μοναστήρι, και περνάει κα-
νείς από πάνω.

— Εύχαριστώ, πολίτη, έκανε ο μπάρ-
μπα Ρεμής δίχως να δώσει μεγαλύτερη
προσοχή στον υποχρεωτικό διαβάτη.

"Ήταν συνειδησμένο να τόν φωνάξη
ο καθένας με τ' όνομά του, και μ' όλο
που αυτός δεν είχε σχέσεις με κανέναν,
ωστόσο ήταν γνωστός και αγαπητός σ'
έλη τη γειτονιά.

Η Νανέττα όμως, από την πρώτη
στιγμή, είχε αναγνωρίσει τόν κόμη
Τουάρς. Κι' από τα νοήματα που της
έκανα, κατάλαβε πως ή εμφάνισή του
είχε σχέση με την εκτέλεση του σχε-
δίου τους. Όταν περνούσαν μπρός απ'
το μοναστήρι, βρέθηκαν μπροστά σ' έναν
πελώριο σκαμμένο λάκκο. Στη θέση έ-
κείνη βρισκόταν λίγες μέρες πριν το δ-
γάμμα ενός άγιου, που δ' αχαλίνωτος θ-
γλος είχε τινάξει με μπαρούτι έπιως είχε
καταστρέψει και τούς άνδριάντες του
Λαυδοβίκου ΙΔ', του Λαυδοβίκου ΙΓ', ως
κι' αυτού ακόμη του κοσμογάπητου
'Ερρίκου Δ'.

Έχει, λοιπόν, δπου βρισκόταν άλλο-
τε το άγαλμα, ήταν τώρα μια γούβα φο-
δερή δπου είχαν κατακοιτάξει. Ελα τα
νερά της βροχής και τα ρυάκια του
δρόμου. Ο μπάμπα-Ρεμής είδε πως
πραγματικά πάνω απ' το λάκκο ήταν
βαλμένο ένα φαρδύ σανίδι, έπιως τόν ει-
χε πληροφορήσει ο άγνωστος διαβάτης.

Παίρνοντας την κόρη του από τόν χέρι,
ο γέρο φανοκόρος έτοιμάσθηκε να πα-
τήση τη σανίδα, μα η Νανέττα τόν τρά-
δηξε απότομα. Μέσ' στο μισοσκόταδο
είχε διακρίνει τόν κόμη Τουάρς που της
έκανε νοήματα να μην περάση.

— Ε, τί έπαθες; Τι έχεις; ρώτησε ο
μπάμπα-Ρεμής, φοβάσαι;

— Ναι, πατέρα, φοβάμαι. Η σανίδα
αυτή δεν μου φαίνεται και τόσο στερεή.

— Ελα, τώρα, φοβητσιάρα, έκανε
γελώντας ο πατέρας. Κοίταξέ με μένα.

Και με βήμα σταθερό προχώρησε
πρός τόν πρόχειρο γέφυρα.

Μόλις όμως είχε φθάσει στη μέση, δ-
ταν ακούστηκε ένα τρίξιμο δυνατό κι' ο
μπάμπα-Ρεμής, με τ' πόδια στον άερα,
έκανε μια βουτιά μέσα στα βρωμόνερα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΤΑΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ χρώματα είναι και σύμβο-
λα. Άλλα δείχνουν λύπη,
άλλα χαρά. Όχι όμως τα έ-
δια χρώματα για όλους τούς
λαούς. Κι' εν' από τα παράξενα που δεν
μπόρεσα ποτέ μου να καταλάβω, είναι
πως, σε μερικούς λαούς, το άσπρο είναι
τό πένθιμο χρώμα! Έμεις έχουμε τό
μαύρο. Για μ'ας τό άσπρο, και προπα-
τών τό κόκκινο, είναι χρώματα χαράς.
Κι' αυτό, μου φαίνεται, είναι τό σωστό,
τό φυσικό: Τά σκοτεινά, τά ζοφερά χρώ-
ματα να συμβολίζουν τή λύπη, και τά
νοιχτά, τά φωτεινά, τή χαρά.

Θά πηξε: αυτά είναι λίγο και κατά
συνθήκη. Ά. βέλαια, μερικά. Σε μ'ας άξα-
φνα και τό μαύο χρώμα, τό λιλά, θεω-
ρείται πένθιμο ή μισοπένθιμο. Και καλά
τό βαθύ, τό σκοθρο! αλλά και τό ανοι-
χτό, που είν' εν' από τά λαμπρότερα
χρώματα. Ο άρχιερατικός μανδύας, π:
χι:, ο μαδης με τά χρυσά, έχει τίποτα
τό πένθιμο: Κι' όμως τή Μεγάλη Έβδο-
μάδα, στην πένθιμη εκκλησία, οι ιερείς
δεν φορούν παρά ή μαύρα άμφια, ή μα-
διά. Στην πατρίδα μου τουλάχιστο, όπου
οι τύποι στην εκκλησία κρατιούνται με
την πιο μεγάλη αστηρότητα κι' όπου
μπορεί να θυμια και διαφορετικοί απ' άλ-
λοδ. Ναι θυμωδαι τώρα πόση έντύπω-
ση μου έκανε, στην εκκλησία κάποια
άπτόμη αλλαγή των χρωμάτων της λύ-
πης με τά χρώματα της χαράς.

Γινόταν τό πρωτό του Μεγάλου Σαβ-
βάτου, στην Πρώτη λεγόμενη Άνάστα-
ση. Οι ιερείς είχαν βγάλει πια τά μαύρα
της Μεγάλης Παρασκευής και φορούσαν
δλοι μαδιά, μισοπένθιμα. Μια στιγμή, στη
λειτουργία, ενώ ο άναγνώστης διάβαζε
τά διεξοδικά εκείνα άναγνώσματα από
την Άγία Γραφή, τήν κοσμογονία, τήν
ιστορία του Ίωνά, τήν ιστορία των Τριών
Παίδων στη Βαβυλώνα—κλεινόταν δλοι
στο Ίερό. Κι' άξαφνα οι θύρες άνοιγαν
κι' οι ιερείς έβγαιναν ντυμένοι σ' ά-
σπρα! Μα και μόνο απ' αυτό καταλάβαι-
νες πως κάτι χαρούμενο είχε γίνει, κάτι
χαρούμενο είχαν ναναγγείλουν. Και γά,
σκορποδν λουλουδία, άσπρα κι' αυτά,
και ψάλλον με χαρά σαν τούς Τρείς
Παίδες στη δροσερή κάμιο: «Τόν Κύ-
ριον ύμνεϊτε, ύμνεϊτε εύλογεϊτε...» Υ-
στερα ο Άπόστολος, κι' εύθως άμέσως,
πριν από τό Εδωγγέλιο που θά διγηγηθί
τό μέγα θαύμα, άνηχεί τό υπερχαρού-
συνο εκείνο «Άνάστα ο Θεός», —κι' ή
λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου εξα-
κολουθεί και τελειώνει με τά κατάσπρα
άμφια της χαράς.

Μά ή χαρά μεγαλώνει. Μετά τήν
Πρώτη Άνάσταση, ή άλλη, ή μεγά-

λη. Τή νύχτα του Σαββάτου, τά μεσα-
νυχτα, οι ιερείς βγαίνουν από τήν εκ-
κλησία με πομπή κι' ανεβαίνουν στην
εξέδρα που έχει στηθεί και στολισθεί
στην πλατεία. Τώρα είναι ντυμένοι στα
κόκκινα. Φελόνια, πετραχήλια, στιχά-
ρια των δίκων, ώράρια, δλα κόκκινα
και χρυσά. Και ψάλλον τό θριαμβευ-
τικό Χριστός Άνέστη!

Σε καμιά λοιπόν άλλη περίπτωση ο
συμβολισμός των χρωμάτων δεν μου φα-
νόταν πιό ζωηρός, πιό χτυπητός, όσο
στην εκκλησία τή Μεγάλη Έβδομάδα
και τό Πάσχα. Και προπάντων τή στιγ-
μή της άπότομης εκείνης αλλαγής από
τό μαύο στο άσπρο. Είχα κάθικτο τήν
έντύπωση σά νάσπαζαν, σά νάνοιγαν
στον ούρανό τά μαύρα σύννεφα—σά ή-
μερα μαύρος ούρανόσ, σήμερα μαύρη
μέρα—και νά πρόβαλλε άξαφνα ο ή-
λιος. Έντύπωση της παιδικής ηλικίας
ανεξάλειπτη! Και τώρ' ακόμα, μετά τό-
σα χρόνια, όταν έρχεται τό Μεγάλο Σάβ-
βατο κι' ακούω πρωτ-πρωτ' τις καμπά-
νες της λειτουργίας, μεταφέρομαι δια-
μ'ας στην εκκλησία της πατρίδας μου,
και βλέπω τις θύρες του Ίερού νάνοί-
γουν και τούς λευκοφόρους ιερείς να
βγαίνουν πασίχαροι, να σκορποδν λου-
λουδία και να ψάλλον τόν «Κύριον ύ-
μνεϊτε»... Έστερ' από τό μαύρο πένθος
των Παθών και του Θανάτου, λευκή ή
Άνάσταση, ή Ζωή, ή Χαρά.

Χριστός Άνέστη! Και τού χρόνου!
Σ'ας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Οι δύο νοικοκυραίοι τραγουδν τή μηλιά
τους. Πού είναι ο άλλος;

Βινίκιος Γεράνης

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΨΕ

Σάν άπόψε σβύσαν τά γλυκά της
[μάτια]
—Θάλασσες όνειρων που τις δέρ-
[νει μπόρα—
Αυό καινούργι' άτέλεια γιά νά προσκυ-
[νοί] τά πλάτια
Φωτισαν μ'ο νύχτα όπως είναι
[ώρα].

Ρήγισσες Λαχτάρες, σ' άγρία
[τους] τ' άτια,
Πόνιο βασιλιάδες, ήρθαν από
[χώρα]
μικρινή και ξένη, κι' έχτισαν
[παλάτια]
Στη φτωχή καρδιά μου μέσ' στη
[μαύρη] ώρα.

Ω της αδελφούλας μάτια πιά
[βισμμένα,
—Αίμνες που τις στέρσερσε και-
[μός] κρυφός—
Σάν άπόψε πήρατε τό φώς και
[μένα,
Σάν άπόψε πόνου μ' έζωσε σκο-
[τάδι].
—Μά χαρήτε, μάτια, σεις τό σή-
[ροίνιο] φώς,
Κι' άς διαβεί ή ζωή μου μέσ' στο
[κρυό] βράδυ.

Κυρά της Θάλασσας

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Άπ' τά λουλουδία των Έπι-
ταφίων, τήν πιο όμορφη ιστορία
έχουν εκείνα που στολίζουν τούς
Έπιταφίους των μικρών χαριών.

Κάποτε οι μέρες κληιάζονταν, μα
ο καιρός δεν βοηθού κι' οι τρα-
νταφυλλίες βρισκονταν ακόμα
με μπουμπουκιά... Τί άτυπο-
μνησία τότε! Τά μάτια πέ-
φουν κάθε ώρα επίμονα σ' α-
υτό, σά νά κισαστούν πως μπορεί
να γίνη κάποιο θαύμα. Γιατί δε
θέλουν να δούν τόν Έπιτάφιο,
χωρίς τις γιρλάντες απ' τό δρο-
σερό άπριλιάτικο τριαντάφυλλο,
και τ' άσπρό πρόσωπο του Χρι-
στού χωρίς σκόρπια ροδοκατα-
λα γύρω του. Κι' όμως είναι κι'
άλλα λουλουδία, που κάνουν τό
στολισμό συμπληρωτικό. Είδα ο-
ραία στεφάνια πλεγμένα με γλυ-
κόχρωμους λαλέδες, μικρές καμ-
πανέλλες και μαροτολούδδια με
κάτι κίτρινα λουλουδία, απ'
αυτά που κρατάνε πάντα στον
κόλμα μια διαμαντένια στάλα.
Και με άνθους πορτοκαλλιάς,
που άσπρίζαν άνάμεσα και μο-
σοβολούσαν.

Άργά, θλιβερά διαχύνεται στην
άτμόσφαιρα τ' άλγεινό παραπο-
νο απ' τις καμπάνες και τή γε-
μίζει με το μητρικό σκαραγγό:
Οίμοι, θεϊόν τέκνον! Οίμοι, τό
φώς του κόσμου... Άές πως δεν
υπάρχει καμιάνα που να μη θρη-
νή έτσι. Δεν σκέφτηκες τίς καμ-
πάνες στα έρημοκκλησία, αυτές
που ούτε τόν Έσταυρωμένο έ-
χουν θρηνησει ποτέ, ούτε και τή

λαμπρή του Άνάσταση χαρού-
συνες έχουν ποτέ διαλαλήσει...

Άπ' τήν ήμερα της Μεγάλης
Παρασκευής είναι όραία ή ώρα
που τά παιδιά οδηγούνται απ'
τούς μεγάλους γιά νά προσκυ-
νήσουν τό χλωμό Ίησού. Ο Έ-
πιτάφιος είναι ψηλός και πρό-
σπει να τά σηκώσουν γιά ν' ά-
σπασθούν. Θαρρώ πως εκείνη
τή στιγμή ή μικρή τους καρδιά
θάνα πλημμυρισμένη από σπυ-
κίνηση κι' απ' τό φόβο του Θεού.
Κι' είναι, όταν οι μεγάλοι γί-
νονται οδηγοί γι' αυτό τό προ-
σκύνημα, σάν να κάνουν τήν έ-
πιθυμία Έκείνου, που είπε: «ά-
φστε τά παιδιά έλθειν πρός με».

Η άνάμνηση των Έπιταφίων,
που κρατούν οι περισσότεροι ά-
πό τήν παιδική ηλικία, μου φαί-
νεται πως πλανιέται πάντα σχε-
δόν σε σιωπηλές εκκλησίες. Ό-
ταν πήγαιναν τ' άπόγεμα να προ-
σκυνήσουν, έλαμπαν οι φλόγες
των κεριών παράξενά κι' ο ή-
λιός, γλυστερώντας απ' τό χρο-
ματιστά τζάμια, έδενε τή χλια-
ρή άτμόσφαιρα με κίτρινες και
μαβιές κορδέλλες. Κείνη τή ω-
ρα δεν έψελναν, μόνο οι καμπά-
νες ήχοδσαν λυπητερά. —Κι' ύ-
στερα, τό μόνο που θυμούνταν
γιά τήν «δλονυκτία» είναι πως ή
μαμιά έφευγε γι' αυτόν και πως
έκείνο τό βράδυ, δεν είχαν τό
γλυκό φλημά της.

Τά λουλουδία που κόβονται
ένα πρωτό δροσερά κι' άραδιά-
ζονται στα πανέμια, ενώ τά χε-
λιδόνια κάνουν γύρω τους ελιγ-
μούς κι' ο ούρανόσ σιτάλαζει ά-
πάνω τους τήν εύλογία του, δ-
ταν τά δής σε λίγο καιρό ξερο-
στο εικονοστάσι, πλάι σε κάποια
«Εδωγγελιότρια», μ'ην πής πως
έχασαν τίποτα.

Η δροσιά που έφυγε, άφησε
στη θέση της τή χάρη να γίνουν
βήλομα πασιόπονα. Θά δής μια
μέρα τή γιγαδιά νά τά-καή στο
λιβανιότρη κι' αν τή ρωτήσης
θά σοί πη πως τά ξερά τους πέ-
ταλα πήρανε θεία χάρη απ' τόν
Έπιτάφιο και μοροδν να διώ-
ξουνσ ό,τι κακό κάνει να ύποφέ-
ρη τό άγαπημένο έγγόνι της.

Σγουρομάλλη

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

—Εδώ κύριοι! Έδώ λουστρά-
ρουςμα καλά! φάναξέ ένα μικρό
λουστράκι χτυπώντας τις βούρ-
τσες του πάνω στο κασελάκι του,
γιά να προκαλέση τήν προσοχή
των διαβατών.

Μεγάλο Σάββατο, όλα τά μα-
γαζιά στολισμένα με κλαδιά ά-
πό φοινίκες, και απόκείμενα άκό-
μη από τήν Κυριακή των Βαΐων
είχαν βγάλει μπροστά γιά πού-
λημα δίνοντα λογιών είδη. Δεν
έβρω δν ήταν ή προκατάληψη,
μα όλα μου φαινόταν χαρούμενα

δεινών τήν ήμερα. Τά δέντρα, ή
χλόη, τό άσφάκι, αυτά τά άψυχα
άκόμη, πως έψαλαν αϊώνιο ύμνο
στο Θεό τους.

Μόλις είχα βγει από τήν εκ-
κλησία, που οι καμπάνες χτυ-
πούσαν χαρούμενα, που οι ψάλ-
τες έψαλαν τό «Άνάστα ο Θεός»
και που οι παλάδες έθρεναν τούς
Χριστιανούς με πέταλα από ρό-
δα και γιούλια. Ένοιαθα κι' έ-
γώ λοιπόν τή θεία χαρά που αι-
θανόμαστε όλοι.

Μά οι φωνές και τά χτυπήμα-
τα από τις βούρτσες του μικρού
λουστράου μ' έκαμαν να σταμα-
τήσω. Μια σκέψη πέρασε άμέ-
σως από τό νού μου. «Αισθάνε-
ται, ποιός ξερεϊ, κι' αυτός αυτ ή
τή χαρά;» Τόν πλησίασα.

—Ε! τού λέω, δε μου λές, μά-
ζερες λεφτά σήμερα;
— Πώς! πώς! Μάζερα άρε-
τά! Έ! κοίταξέ.

Κι' άνοίγοντας τό μικρό σιγ-
τάρι, που βρισκόταν στο κασε-
λάκι του, μουδείξε καμιά δεκα-
τοί δραχμίες και δυό-τρία δι-
φραγκά.

—Και τί θά τά κάμης; εξα-
κολούθησα.

—Νά, θ' αγοράσω από κει-
πέρα λίγα τοιλίκουρδα (*), γιά
να κάνω τό βράδυ, στις δώδεκα,
Άνάσταση με τή νόνα μου.

Μιά άχτίδα χαράς φώτισε τό
συμπαιχτικό του προσώπια, έ-
να χαμόγελο ζάρωσε τά ώραά
του μαγουλάκια, και τά μαύρα
ματάκια του φαινόταν σά να
βγάδουν σπίδες.

—Μπράβο! μπράβο! τού ει-
πα χτυπώντας του τή πλάτη, αν
και κάι ήθελα να τόν ρωτήσω
άκόμη.

—Έχεις μητέρα, πατέρα;
Μά ή ιδέα μήπως τά λόγια α-
υτά τού φέρουν καλιές θύμησης
λυπητερές και τού πληγώσουν
τή φτωχή του χαρούλα, με κρ-
άτης.

Έφυγα. Μά στο δρόμο σκε-
φτόμουν, πως έμεις, ντυμένοι,
χορτασμένοι γιά νήμαστε εύτυ-
χιμένοι πρέπει να χουμε παλλά,
πολλά, ασύλληπτα ίσως άκόμη.
Έκείνο όμως με τά λίγα λεφτά,
που θ' αγοράζε τοιλίκουρδα,
βγαλμένα από τόν κόπο του, ά-
γόρασε τήν εύτυχία.

Λευμάτας

Η ΑΡΧΗΓΙΝΑ

— Φώς! Φώς! Θάλαττα! Θά-
λαττα! Πώς μοιάζει ή;

— Καλέ, τί;

— Νά, τό πάθημά μας με τήν
κάθοδο των μυριών. Άλλ' ά-
κούστε απ' τήν αρχή.

Ένα θαυμάσιο Μαγιατικό ά-
πόγευμα, όταν άπόμα ήμον ή
μισή, πήρα τρεις φίλες μου να
πάμε στο βουνό γιά λουλουδία.
Όταν όμως φθάσαμε, άνει να
κόψουμε λουλουδία, λουλουδιά-
σας κι' έμεις και κολλήσαμε έ-
κελ. Άρχισαμε τά παιγνίδια και

(*) Τοιλίκουρδα είναι τό έντερο και οι
κοιλίες, ενώ τό σφραγμένο κενί, κορμιά
καρμάκια μικρά και θρασμένα. Τά τρέ-
ρον ύστερα από τήν Άνάσταση, στις
δώδεκα τό βράδυ.

δεν πήραμε είδηση πως άρχισε
να σκοτεινιάζη. Τό καταλάβα-
με μόνο όταν δεν έβλεπε πια ή
μιά τήν άλλη. Τότε μ'ας έπιασε
φόβος κι' ή παρθέ μου, από τό-
σο φαίδρι που ήταν πριν, έγινε
ή πιο θλιβερή του κόσμου.

Έγώ, σάν πιο σοφή, άνάλαβα
τήν άρχηγία της καθόδου των
τεσσάρων, και πιασμένες χέρι με
χέρι, άρχισαμε να τρέχουμε κατά
τό χωριό. Φεγγάρι δεν είχε και
στο σκοτάδι δεν ξεραμε κατά πού
να τραβήξουμε.

Άξαφνα, τρέχοντας, είδαμε
μακριά ένα φώς. Κι' όλες μαζί
βάλαμε μια φωνάρα: φώς! φώς!
και τρέξαμε προς τό μέρος του.

Ένωμαξαζό τό χωριό είχε ά-
ναστατωθεί. Οι γιοιούλες έλεγαν:

— Πάνε τά κορτάια, τά πή-
ρανε νεράδες, τέτοια ώρα, —κι'
άρχισαν τούς εορτισμούς και τά
μάγια.

Οι μητέρες μας πάλι, φοβισμέ-
νες, βάλανε τούς δυό άγροφύλα-
κες του χωριού να ψάξουν. Αύ-
τοι, κρατώντας τό φώς και γυ-
ρευοντάς μας, άκουσαν φαίνεται
τόν άντίκαλο της φωτός μας ά-
πό τόν άντικρινό λόφο κι' άρχι-
σαν να τρέχουν κατά κει.

Έμεις, μ' όλο τό τρέξιμό μας,
βλέπαμε τό φώς να μακραίνει,
και μ'ά από μ'ας λέει:

— Τό φώς είναι φάντασμα!
πάμε να φύγουμε! —κι' άρχισε
πάλι να τρέχη κατά τό βουνό. Οι
άλλες τήν ακολουθήσαν.

Η δέση μου ως άρχηγίνας ή-
ταν τραγική. Τότε πρώτη φορά
στη ζωή μου ένοιωσα τήν ευθύ-
νη. Σκέφθηκα, αν χάθουν τί θά
κάμω; κι' άρχισα, θέλοντας και
μην, να τρέχω μαζί τους και να
φωνάζω:

— Μαρμάσα!.. μαρμάκασα!..
μ' όλη τή δύναμή μου. Είχα έ-
ξαντηληθεί φοβερά απ' τό τρέξι-
μο και τις φωνές, όταν βλέπα
να κληιάζον οι άγροφύλακες
με τά φωνάκια τους. Τότε έα-
πλώθηκα κάτω και τούς φωνάξα:

— Πιάστε της, κιάστε της, φεύ-
γουν!

Τί έγινε κατόπι δεν ξερω. Τό
μόνο που θυμάμαι είναι πως συ-
νήλθα στην άγκαλιά της μαμιάς
και έητοισα τά άνύπιστα λου-
λουδία μου.

Τήν άλλη μέρα οι φαντασμα-
τοκνηνημένες ήταν όλες στο
μάθημα —μα με μια δικά μούτρα.

Αντί της Μαρμάς

Η ΚΑΚΗ ΦΑΡΣΑ

Ο Μιστρήσ είχε περίεργα αυ-
τιά με άλλωτικους γύρους με-
σα, σάν νέα δοκιμή του Πλάστη
γι' άνθρώπους. Ήταν γυριστά
σάν χωνιά, και κάποτε κοινιών-
σαν σάν τού εριστού ζέφου.

Έκείνο τό ζεστό καλοκαιριό-
τικο δειλινό μάζερε τήν παρέα
του, όλους τούς μάγκες της γει-
τονιάς και τούς είπε:

— Παιδιά, και σκέφθηκα να
κάμω στην «άλαφροίσκιωτη» που
θά τό θυμάται σε όλη της τήν
ζωή.

«Αλαφροίσκιωτη» οι μάγκες

έλεγαν την κυρά-Σοφία, γιατί, καθώς μας έλεγε συχνά, από τότε που πέθανε ο άντρας της, είχε ένα φόβο για τα ζωτικά και τα φαντάσματα, που από τις ξένη διπλωματίαιονόταν.

Οι μάγκες στην άρχη δίστασαν γιατί η κυρά-Σοφία ήταν γριά, κι όσο νάναι... 'Αλλά αφού τ'έλεγε ο Μιστρός, ο άρχηγός...

Σε λίγο έφυγαν τρέχοντας και σηκώνοντας σύννεφο σκόνη. Πήγαν στον Μιστρή το σπίτι, όπου ο Μιστρός πήρε μέσα κι' οι άλλοι περίμεναν άπεξω. Σε λίγο βγήκε ένας Μιστρός-διάβολος, μουντζουρωμένος, τυλιγμένος σ' ένα σάκι, μάννα μου! 'Ο έξαποδος ο ίδιος!

'Εν κοινή και παρατάξει, με γέλια και φωνές προχώρησαν στο σπίτι της κυρά-Σοφίας. 'Ο Μιστρός κτύπησε την πόρτα, κι' η πόρτα άνοιξε από τα τεμαίμνα χέρια της γριάς.

Μόλις αντίκρουσε τον Μιστρή-διάβολο, έπεσε ξερή κάτω, χωρίς να βγάλει άχνη.

'Ολοι οι μάγκες σκορπίστηκαν με τα πόδια στον όμο, κι' άφησαν μόνο το Μιστρή. Αιτός θέλεις μετανοήσας, θέλεις φοβήθησε, άρχισε τα κλάματα και τις φωνές.

Τρέχουν οι γειτόνοι, βλέπουν το Μιστρή μουντζουρωμένο με κάρβουνο, να χύνει μαύρα δάκρυα, βλέπουν την κυρά-Σοφία λιγοθυμισμένη, δεν καταλαβαίνουν τί έγινε.

— Τι έκανες μωρέ Μιστρή; τον ρωτούν.

— 'Ι... 'Ι... 'Ι... δεν... δεν τόκανα... 'Ι... για κακό, 'Ι... Πάνω στην όρα φτάνει κι' η μάννα του Μιστρή, που άκουσε τις φωνές.

— Χι! 'Ι Πάλι έκανε το θάμμα του ο προκομμένος μου, ψιθύρισε: 'Εντωμεταξύ συσφέρανε την κυρά-Σοφία κι' όλοι τις βρέξαν του Μιστρή, που άποσχέθηκε να μιν το ξανακάνη.

'Ο Μιστρός άπληθη από τη μάννα τον στο σπίτι όπου έφαγε κι' άλλες, κι' άπ' τις γωνίες του δρόμου ένας-ένας από τους πιστούς συντρόφους του έβγαζε το κεφάλι του. Αιτά γένηκαν κάποια 'Αποκρία.

ταν ο 'Ερμάνος άγγότερα πέρασε από το μέρος πουχε βρει το προηγούμενο βράδυ το Παιδί, θαμνάσια λουλούδια είχανε φυτρώσει στο χιόνι, έκοψε δυο-τρύα και τάβωσε στη γυναίκα του, που τάβωσε Χρισάνθεμα, δηλαδή λουλούδια του Χριστού, ή καλύτερα χρυσά λουλούδια.

'Από τότε, κάθε παραμονή Χριστουγέννων, ένα μέρος από το φαί, στην καλύβα του 'Ερμάνου, ήταν φυλαγμένο για κανένα μικρό φτωχό παιδάκι, στη μνήμη του 'Αγιου Παιδιού πουχε φάει μαζί τους.

(Απ' τ' 'Αγγλικό) *Αυσόχαρτο*

ΓΥΡΙΣΜΟΙ

'Οταν εγούριζα άλλοτε στο σπίτι από π'ά ξένα, Με κάρτερουσαν, βουερό μελίσσι όλοι οι δικιοί! Μάνα, πατέρας, αδελφές, αδελφία άγαπημένα έξεχυνόνταν με χαρές στη σκάλα τη σερπιτή.

'Απ' την αυλή έπέταγε μπουλουκι περιστέρια Και ξανοιγόταν στο γλαυκό και διάφανο ουρανό. Στόν κ'ηπο μοσχοβόλαγαν λουλούδια στα καρτέρια Κι' έβγαζε ή καμινάδα μας πυκνές τούφες καπνού.

Κι' από τη μπαλκονόπορτα επρόβαινε με βιάση Κάποια μορφή γεροντική και ήρεμη: ή γιαγιά Μ' ένα σωρό τριαντάφυλλα πουχε μπουκέτα φτιάσει Κοιμην' από μιά άλάνθιστη και δροσερή βραγιά.

— 'Ι... 'Ι... 'Ι... δεν... δεν τόκανα... 'Ι... για κακό, 'Ι... Πάνω στην όρα φτάνει κι' η μάννα του Μιστρή, που άκουσε τις φωνές.

— Χι! 'Ι Πάλι έκανε το θάμμα του ο προκομμένος μου, ψιθύρισε: 'Εντωμεταξύ συσφέρανε την κυρά-Σοφία κι' όλοι τις βρέξαν του Μιστρή, που άποσχέθηκε να μιν το ξανακάνη.

'Ο Μιστρός άπληθη από τη μάννα τον στο σπίτι όπου έφαγε κι' άλλες, κι' άπ' τις γωνίες του δρόμου ένας-ένας από τους πιστούς συντρόφους του έβγαζε το κεφάλι του. Αιτά γένηκαν κάποια 'Αποκρία.

Εδξωνάκι

ΜΥΘΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟ

Μιά παραμονή Χριστουγέννων το βράδυ, γυρίζοντας ο χωριάτης 'Ερμάνος, έπειτα από τη δουλειά της ημέρας, στην καλύβα του, είδε ένα μικρό παιδάκι ξαπλωμένο επάνω στα χιόνια. 'Α-μέσως το σήκωσε, το τύλιξε κάτω απ' την κάπα του και το πήρε μαζί του στη γυναίκα του και τα παιδιά του, που μ' όλη τους τη φτώχεια, με μεγάλη χαρά μοιράστηκαν μ' αυτό το φτωχικό φαί τους.

'Ολη τη νύχτα το μικρό έμεινε στην καλύβα, αλλά το πρωί, αφού φανέρωσε πως ήταν ο Χριστούλης, έξαφανίστηκε... 'Ο-

Περπελιονάς

ΣΤΟ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

'Ο 'Αλκις, το γλυκό άγόρι με τα λυπημένα σκεπτικά μάτια και τα θαμπόχρυσά μαλλιά, περπατούσε σιγά-σιγά στον άπεραντο έξοχικό δρόμο, κρατώντας στον όμο το μικρό κασόνι με τα βερνίκια και τις βουρτσές, νοιάθοντας κορυφασμένα τα χέρια και πονεμένο το λαιμό από της όλοήμερης δουλειάς τις φωνές: — Δουδιστώ... εδδ' ο κύριος... γυαλίσω... ω... ω... 'Εσ-σκόνισω... ω... ω... 'Απόψε το Σαββατόβραδο άγοπορήσε στην πόλη, και τα

πρώτα σκοτάδια της νύχτας δεν τον βρήκαν ούτε στη μέση του δρόμου. 'Αλλοτε, όταν νύχτανε, έτρεχε βιαστικά να φτάσει στο μικρό σπίτι, για να φιλήση με σεβασμό κι' άγάπη το χέρι του γέρο παππού — δεν είχε κι' άλλον στον κόσμο για ν' άπατήση — και να χαϊδέψη τρυφερά την 'Αννα, το μικρό σκυλάκι, που τον ύποδεχότανε με χαρούμενα γαυγίσματα κουνώντας την ουρά του, γιατί δεν είχε άλλο φίλο στον κόσμο το μικρό χλωμό παιδάκι. Μά τώρα, τ'όμορφο βράδυ τ' 'Απριλιού, περιεργό! — δε συλλογίζεται ούτε τον παππού ούτε την 'Αννα, ούτε βιάζεται να τους δει.

Βαδίζει άσφα χαμένος π' όνειροπολήματα, όνειροπαρμένος... Σηκώνει το βλέμμα στον ουρανό που ή μεγαλαυχική Φαίση άρμενίζει, όμοια με άργυρη βροχούλα σ' έβαθυβάλαξη θάλασσα, σ' άστέρια που τον γλυκοκοιτάζουν από άπειρα μάτια εύτυχημένων άγγέλων. Κοιτοστέκεται κι' άνοσταίνει τ' όλόδροσο άγόρι. Μιά καινούργια ζωή άροσάλασε σ' αδύνατο στήθος του.

'Από τους δικλανούς άνδρόκοπους ξεχύνονται άρώματα βουρτιά, μεθυστικά, και από τ' άνοχτά παράθυρα ενός δρόφουτου έξοχικού μεγάρου, ξεσπάρει, μαζί μ' άρμονικές νότες κιάνου μιά μελωδική φωνή κοριτσιού που τραγουδά:

Νύχτα ήρωορη τ' 'Απριλή δός' μου τη δροσιά σου, Σκόρπισε την εσθιά σου τη μεθυστική...

Προχωρεί με πιό σιγανό βήμα. Τώρα βρίσκεται μακριά απ' το θόρυβο, μέσα σ' ένα χωράφι π' άπλώνει μπροστά του ένα ταπέτο από λευκές μαργαρίτες.

— 'Ω! μαργαρίτες! μαργαρίτες! φωνάζει. Πόσο τί αγαπούσε. 'Οταν ζούσε ή μικρή αδελφή έκοβαν μαζί απ' αυτές, και κεινη τις περνούσε στη μεταξένια κλωστή και τις φορούσε γύρω στο λαιμό. Μά είναι καρδός που ή 'Ανθούλα έκλεισε τα γαλανά της μάτια και πλάγιασε κοντά στον τάφο της μητρούλας... Θύμωρες χαρούμενες, μικρές, γλυκιές, τον τυλίγανε στα άντερα πέπλα τους, και δεν ήξερε ο ίδιος αν ήταν ήτοι εύτυχημένος ή δυστυχημένος! Πώς ήθελε ν' άπογειή στη λήθη, πόσα που μιά νοσταλγία γεννιέται στην ψυχή του για τα όρατα εκείνα χρόνια, και να ρεμβάζη. Κάτι όμως μέσα του τον σπρώχνει. Μιά φωνή βαθεία του λέει:

— Φύγε, φύγε μακριά... Μά δεν προσέχει τίποτα. Δέ βαριέσαι, τί κακό μπορούν να κάνουν σ' ένα άνήμπορο παιδί. Συλλογίζεται πως ο φτωχικός τάφος των άγαπημένων του θα μείνη κáλι χωρίς λουλούδια, κι' άπλώνει να χέρια του και κόβει, κόβει, δει βροσκεί. 'Αλλά κουβέντες του έρχονται από μακριά... σά ν' άκούη βήματα και θόρυβο. Στέκει και τεντώνει τ' αυτιά.

— Θάλετε να δοκιμάσουμε το νέο τουφέκι; άκούγεται μιά άντρική φωνή. Ρίξε στον άέρα. — Δεν υπάρχει φόβος, βέτοια, όρα ούτε φτερό δε σ' άγγίζουμε στην έρημιά.

'Ο 'Αλκις άκούει. Παραμοιρίζει τα κλαδιά μ'ά δε διακρίνει τίποτα. Έξφνου ταραξεται ή σιαγιά. Μπάμ, μπούμ!... τουφεκίες. Μιά σφαίρα περνάει κοντά του, κι' ύστερα κι' άλλη, κι' άλλη... Μά τι ήταν αυτό που τον χτύπησε από κεφάλι; Γιατί θολώνουν τα μάτια του κι' όλα τριγύρω του στριφογυρίζουν; Γιατί τα σκόδια του λυγάνε; Γιατί χάνει την όψη του κόσμου, και καταλαβαίνει πως φεύγει κι' όλο φούγας, και χάνεται... Πέρνει στη χλοοριμένη γη. Μιά σφαίρα άνυπόκτα οργμένη, σταμάτησε τους κτύπους της πονεμένης καρδιάς.

Οι μαργαρίτες στολισμένες με της δροσούλας τα διάφανα δάκρυα, οι μαργαρίτες, οι άγαπημένες λευκές μαργαρίτες, γίνανε με μιάς καταπορσφες καθώς τις άγγίσανε τα ξανθά μαλλιάκια... — 'Αλκη! τί κακό σου έκαμαν οι άνδραποι χωρίς να το νοιάσουν; μουρουπίστε το γάργαρο ρυάκι που έτρεχε δίπλα του.

— 'Αλκη, ψιθύρισε ή ιτιά σαλεύοντας λυπημένη ή κλωνιά της, 'Αλκη, κοιμήσου, άγόρι μου, πάνω σ' άνοχιάτικο καπέτο. — 'Αλκη, ψιθύριζαν όλα γύρω του, τ' άργιολούλουδα άς μωρύνουνε το στεγνό σου όπνο.

'Από την άνθισμένη άγριοτοιανταφυλλιά, που είχε φυτρώσει κει δά, άκούστηκε ένα παρακοιναρικό τραγούδι. Τι να ήταν αυτό που τραγουδούσε έτσι άρμονικά με άσύγκριτη χάρη, πονεμένα, δίπλα σ' άπυχο κορμάκι; Ποιός ξέρει... 'Ισως να ήταν κανένα γλυκόλαλο άηδόνι... 'Ηλιόγέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Τοτός, κι' ή Άλφα παίζουν στον κ'ηπο. 'Εξαφνα ή Άλφα άρχίζει τα κλάματα. 'Η μαμμά τρέχει να δει τί έχει ή κόρη της. Τατός: — Μαμμά, έλα να τη βοηθήσης. 'Εκανε μιά τούπα στο χόμα και θέλει να την πάει στην κουζίνα.

Χαράνγη

Συναντά τον Τάκη στο δρόμο μιά φίλη της μαμμάς του και τον ρωτά:

— Τάκη, τί κάνει ή μαμμά σου; Κι' ο Τάκης, που είχε το νού του στο φαί της ημέρας:

— Πατάτες γιωνί!

(Γεγονός) *Μυροβόλος 'Ανδρος*

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε παραγωγή σας, για να έπιτελείται άμωρα, πρέπει να συνοδεύεται και με μιά ποιητική ταινία, απ' αυτές με τις οποίες σ'στέλλεται το φύλλο, κάθε έβδομάδα.

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός 'Ερμιπίδου, την 9 'Απριλίου 1931

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ, ή κυρά-Μάρθα, δ' 'Ανανίας κι' όλο τ'ό σπιτικό έχονται σ' όλα τα διαπλασάπουλα και σ' όλες τις διαπλασάπουλες με χαρά και ήγεια το 'Αγιο Πάσχα. Χριστός 'Ανάστη, καλά μας παιδιά, και τού χρόνου!

Καθεμέρα διαβάζω στον κ. Παπαδόπουλο και στην οικογένειά του συλλυπητήρια για το θάνατο της άειμνηστης αδελφής και θείας Σαματινας χήρας 'Αρ. Κουρτίδη. Πολύ τη λυπήθηκα τα καλά μας παιδιά, και μάλιστα εκείνα που διάβασαν έργα της σ'ε παλιός μου τόμος και γνήσιον έτσι τη φωτεινή της διάνα και την αθάνατική της καρδιά. Βαθύτατα συγκινημένοι απ' αυτές τις έκδηλώσεις, ο κ. Παπαδόπουλος κι' οι δικιοί του εύχαριστούν όλοφύως τα καλά μας παιδιά.

Στη σημερινή Σελίδα δημοσιεύεται ένα κομμάτι της 'Ηλιόγέννητης, φράσα αλήθεια, αλλά που όπερβαίνει το μέτρο κατά πολύ. Γι' αυτό πρέπει να δώσω μιά εξήγηση: 'Οταν το διαβάσα, είδα ότι εύκολα συντομεύεται και, για να μη το άπορρίψω, άποφάσισα να το δημοσιεύσω με πολλές περικοπές στην άρχη. 'Ο τυπογράφος όμως δεν πρόσεξε τις μελοδίες μου και το έκοψε όλο. 'Οταν το είδα στα δελτία, δεν ήταν πιά καρδός να γίνη όποιαδήποτε μεταβολή. Γιατί το φυλλάδιο, με τις γιορτές, τοπωνόνια βιαστικά, αυτός είναι ο λόγος που βλέπετε μιά υπέρβαση του όριου που έθεσα για τα κομμάτια, κι' έννοστα ότι τέτοια περισταση δεν μπορεί να παρουσιάζεται καθεμέρα και δεν πρέπει να άνθαρρυνθήτε για να στέλλεται τόσο έκτενη.

'Η 'Ιουλιέττα Ρωμαίου μου δημοσιεύει δυό σποουδία ελαττωμάτα της. 'Α, όταν άρχίζει να γράφη κάτι τι, δεν λογαριάζει ποτέ πόσα θα έκατρή, που θα τελειώση. Και β', όμα το τελειώση; δεν έχει την ύπομνη να το ξαναδιαβάση μιά-δυό φορές και να διορθώση τυχόν όσα δεν της άρέσουν. 'Απειναντίας, όταν το βλέψη τυπωμένο, δεν χορηγεί να το διαβή και να το κερπήσθ. Το ίδιο και τις έκθεσεις της στο σχολείο: ή χαρά της είναι να τις διαβή και να τις ξαναδιαβάη μόνο διορθωμένες από τον καθηγητή και καλά βαθμολογημένες! Λοιπόν, έβρω και πολλούς άλλους που έχουν αυτά τα ελαττωμάτα. Κι' όπως την 'Ιουλιέττα Ρωμαίου, τούδε συμβουλεύω να τα κόψουν όπως μπορούν. Και πρώτο, ποτέ να μη γράφουν χωρίς σχέδιο. Νά μελοτήν το κομμάτι στο νού τους, να προσδιορίζουν καλά την άρχη του, τη μέση του, το τέλος του, και κατόπι ναρχίζουν το γράψιμο. Δεύτερο, όμα το γράφουν, να το ξαναδιαβάζουν πολλές φορές, να το διορθώνουν, να το επεξεργάζονται και... να το άντιγράφουν. 'Ενκελίθη; ε-δημοσιεύθη; ήρθε άριστα στο σχολείο; Τι χριστιάται το ξαναδιαβάση; 'Αλλά... χαλάλι τους!

'Ας το διαβάσουν κι' άς το χαιρόνται όσο θέλουν. Αιτό δεν βλέπεται, ή μάλλον δεν βλέπεται πολύ (γιατί είναι ένα είδος ναρκισσομανίας, που κι' αυτόν δεν πρέπει να τον παροξέη ο καλλιτέχνης...). 'Αλλά το διαβάση πριν από την άντιγραφή, είναι άπαραίτητο. — 'Η 'Ιουλιέττα Ρωμαίου μου γράφει και γι' άλλα πολλά, και για τα ποιήματα της *Κυράς της Θάλασσας* που τάπολαρδάνει. Μά κι' έγώ. Το σημερινό της σονέτο π. χ. δεν είναι έξοχο:

Χαίρω, Βεδουίνα, που έγινες καλά και πηγαίνεις τώρα στο σχολείο. 'Ελαθα όλα όσα μου έστειλες. Νά πής της αδελφούλας σου... Δεν την φιλά, αφού δεν διορθώθηκε. (Νά έδομω τώρα, θά διορθώθη;) Σ' εύχαριστώ για τα συγκαρητήρια ο κ. Φαίδων. 'Αμ' άκουσε μάλιστα τού δού σου, με ρώτησε αν είσαι γιός ενός παλιού του φίλου.

'Ορίστε, πραγματοποιήθηκε κι' ή έγγραφή της «έκ γενετής» συνδρομητικής μου, της κόρης της παλιής μου φίλης κυρίας Δομνίκας Ρίμια-Πλανυτέρου, που είναι μόλις τριών μηνών. Μου την άνέγραψε το Τριφασικό Κοινούσιον — που το εύχαριστώ πολύ — αν κι' άδάρτηται άκόμα, γιατί ή καλή μαμμά θέλει να μ' έχη ή κόρη της από «τα πρώτα της βηματάκια» κοριολοκτικώς. Και το περίεργο είναι, που ίσως πριν πάρη όνομα, θά πάρη... ψευδώνυμο!

Το 'Αστέρι της Μαμμάς μου γράφει κάτι χαρακτηριστικό: Χάλασε τον κόσμο απ' τούς πηδούς και τ'ά τραγούδια όταν είδε δημοσιευμένο στη Σελίδα το πρώτο της κομμάτι. 'Αλλά δεν έχάρησε όσα το μισό, όταν είδε το 'Σκυλιά και Λύκο» δημοσιευμένο μέσα στο φυλλάδιο, που ήταν βέβαια κάτι άνωτερο. Και γιατί; Γιατί αυτό δεν το έγραψε για να δημοσιευθή. 'Αλλάς μου διηγήθημε το περιστατικό σ' ένα γράμμα της, και μένα μου άρεσε και τόββαλο σά διήγημα. Το άλλο όμως τ'όγραψε για να κρηθή, για να έγροθη, και με άγωνία περιμένα την άντιγραφή ή τη δημοσίωσή του. Το βρήκα φυσικό. 'Η έπιτυχία ενός πράγματος που το κάνει κανείς με το σκοπό να επιτύχη, αξίζει περισσότερο από την έπιτυχία ενός άλλου που βγαίνει καλό σχεδόν κατά τύχη. 'Αλλο ζήτημα αν ή αξία αυτού του δεύτερου πράγματος — του άουναυήτου — να ποίμε — είναι πολλές φορές άνωτερη από την αξία του πρώτου.

'Εμείς λέμε τώρα για την έπιτυχία που έρχεται ύστερ' από μιά προσθετική συνειδητή και, φυσικά, ύστερ' από μιά προσδοκία. Πιστεύω να έννοήσατε όλοι αυτή τη διαφορά. Χαίρω που άφησα το κρεβάτι, *Μαγιοβόλο*, κι' εύχαριστώ που ή πρώτη σου δουλειά ήταν να μω γράψης. Πώς είναι τώρα το κόδι; Θά χριστιάται ίσως άκόμα κίποια προσοχή, να μιν το παρακουράξεις; Αν και τα σπασίματα, στην ηλικία σου, δεν είναι τίποτα. Πολλοί περισσότεροι πρέπει να προσέχη κανείς όταν πηγαίνη με ποδήλατο. Μην πάβη τίποτα πιό σοβαρό. 'Όσο για τα μαθήματα που έλασες, δεν άμφισβόλω ότι με τη θέληση και το ζήλο

σου θα τ'αναπληρώσης. Ναι, μπορείς να στείλγη άλλη φωτογραφία, αν δεν σ'ό άρεση αυτή που έστειλες.

Νά κι' ή Έσα που είχε τόσον καιρό να μω γράψη. 'Αλλά της έ-τυχάρη τόσες φασορίες από τον κυριό, που είναι δικαιολογημένη. Συμφωνεί μαζί μας ότι το νοικοκυριό είναι άπαραίτητο για τη γυναίκα, όσο μορφομένη κι' αν είναι και συμφωνώ μαζί τους ότι ή εργασία είναι το π'άν κι' ότι «κάθε στιγμή της ζωής που περνά κενή, έχει ένα κακό αντίκτυπο για το μέλλον». Αιτό ο Μάγας Ναπολέων το είπε έτσι: «Κάθε όρα που παρνή με άργία, είναι πηγή δυστυχίας για το μέλλον». — 'Ο κ. Φαίδων, που τού έδειξε αό γράμμα της, την εύχαριστεί πολύ.

Εύχαριστώ για τις ενέργειες, *Χριστουγεννιάτικο Δέντρο*. Μά βέβαια που όμα διαβόη κανείς ένα μου τόμο — αν όχι και μερικά φυλλάδια — βλέπει τί πράγματα δημοσιεύει και πόσο διαφέρει από τα «χρωματιστά» περιοδικά που το κ'ηπο-κάτω δεν είναι για παιδιά. Και μένα δεν θά μω κόστισε πολύ να πασαιέψωμαι με διάφορες μοτιές, για να φωνάζω στους... κουφούς. 'Αλλά δεν το κάνω γιατί είναι πρόστοχο πράγμα κι' άκαλαίσθητο. Φυσικά, αν έχωμε κι' εδδ' τα τεχνικά μέσα που έχουν στην Εθρώπη για χρωματιστές εκόνες, μάλιστα, θά έδειξα. 'Αλλά με τα μέσα που έχωμε άκόμα στην 'Ελλάδα, και σ' αυτά τα χαρτιά που τυπωνόμαστε, οι χρωματιστές εκόνες είναι για τα πανηγύρια. Καλύτερα λοιπόν να λέιπουν. — 'Ελαθα τα κομμάτια σου, που θά τα διαβάσω με το σερρά τους. 'Ο κ. Σ. σ' εύχαριστώ.

Πώς να μη σε πιστέψω, *Κοκκί-σκούφιζα*, αφού «χίονια μαρτίλτικα» είχαμε και μετς, και πολλά μάλιστα. Τόσα, όσα πρώτη φορά είδαμε να πέφτουν σ'αδ 'Αθήνας. Γιατί σε λίγες ώρες που χιόνισε, μέσα στην πόλη, το χιόνι έφρασε τριάντα πάντους έπος, και μισό μέτρο στα μέρη που το έσπρωχνε ο άνεμος. Εδύτωχες βγήκε ήλιος, μαρτιλτικός ήλιος, κι' ός την άλλη μέρα, μέσα στην πόλη, δεν έμεινε ούτε ήχνος χιονίου. Τελοσπάντων, μεγάλες καιριές άνωμαλίες είχαμε φέτο: το Φεβρουάριο ζέστη σχεδόν καλοκαίματική, και το Μάρτη χιόνια και παγωνιές.

Μπράβο, *Μαμαρωμένη Βασιλιά*, αυτή τη φορά έβαλες τα δυνατά σου και μω έγραψες ένα εδανόγνωστο γράμμα που δεν μω έκανε κανένα κόπο. 'Ετσι με εξακολουθήσες και να συνήθισες. 'Εκτός που μ'άς το επιδάλλει ή εδγένεια, να γράφουμε όσο μπορούμε πιό καθαρά, για να μη βάζουμε σε κόπο τον άλλον, μ'άς το άπαγορεύει και το έθιο μας το συμπέρα γιατί, έννοστα, πολύ καλύτερα διατίθεται αιτός ο άλλος όταν μ'άς διαβή ή άκοπα, παρά όταν βασανίζται με να μ'άς διαβή. 'Αφίνω τώρα ότι ε γραφικός χαρακτήρας είναι κατ'θρέπτης του ψυχικού, κι' ότι ένας που γράφει σπριανά, ακατάστατα, μουντζουρωμένα κτλ. δεν παρουσιάζει πολύ καλό συστατικό. — 'Όσο για

τα κομμάτια της Σελίδος μας, δεν μπορεί να είναι όλα για παιδιά — κ'ηπο χρόνών στην την αδελφούλα σου. Πολλά γυρνάζουν το λογοτεχνικό τους τόλωνα γράφοντας και για μεγαλύτερα παιδιά. Προτιμώ βέβαια εκείνους που γράφουν για μικρότερα, αλλά δεν μπορώ να έμποδίσω κι' αυτούς έφσον τουλάχιστο γράφουν ήθικά πρόγματα, λευκά κι' άθια.

Φυσικά, *Ωκεανός*, όσο περισσότερο μπαίνεις στην κίνηση, τόσο θά μεγαλώνη ή εύχαριστοσύνη σου κι' ή ύψέλιος. Τώρα περιμένεις με άνοπομονυσία να μάθης την τύχη των κομματιών σου, αλλά πρέπει να κάρης κι' ύπομνη ός να έλθη ή σειρά τους. Θυμώμαι πολύ καλά το όθιο σου, τον παλιό μου φίλο, που είχε το ψευδώνυμο *'Ερωϊκόν Σίφρος*. Νά τού πής τα χριστιοματά μου.

'Αναγίτητο Γέλιο. Αιτό, είδες, ποδ ένέκρου. 'Αλλη φορά, το κομμάτι σου για τη Σελίδα να το γράψης σε χωριστό χαρτί, κι' όχι στο έθιο το γράμμα, γιατί άλλοδ βάζω τα γράμματα κι' άλλοδ τα κομμάτια. 'Ο κ. Σενόπουλος σ' εύχαριστεί πολύ γι' αυτά που τού γράφεις. Δεν είναι άναγχη όμως να τού μάνης ιδιαίτερο γράμμα κάθε φορά. 'Ο, τι θέλεις, μω το γράφεις έμένα και τού το λέγω.

'Ωραίας 'Επιστολής μω έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έβης: Έσα (δευτέρη, από 2 'Απριλίου), *Ραδία*, *Μοζαμβίκη*, *Ανδαλουσία*, *Τσιπώτης Δόγγη*, *Τσιγγανιστόλα*, *Αλιάνια*, *Γαρδένια*, *'Ανθισμένη Τριανταφυλλιά*, *Φραουλίνα*, *Μυροβόλος*, *'Ανδρος*, *Διηγησίνα*, *Μύρον της 'Ανδρου*, *Αυσόχαρτο* (πρωταπριλιά!), *'Ονειρο Δέξης* και *Δενούλα*. — 'Εβτελίσσα τις παραγγέλεις των, τούς εύχαριστώ για τα καλά των λόγια και περμμένο να μω ξαναγράψουν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Την π. Κυριακήν, εις τον ναόν του 'Α' Νεκροταφείου, δτελέσθημε τεσορακοήθημερον μνημόσυον υπέρ άναπαύσεως της ψυχής της προσφιλοδς μας αδελφής και θείας

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑΣ ή Χήρας ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΟΥΣ ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Οι αδελφοί: *Μαρία*, *Νικόλαος*, *Μιχαήλ Π. Παπαδόπουλος*. Οι άνεψιοί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκριται, όστ' ένανέοται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όρ. 10. — Τα έγκριμένα ή άνωνομένα γύρω άς την 30 Νοεμβρίου 1931 'Όσα συνοδεύονται από Α. άνήσουν σ' άγρία και όσα από Κ. σ'ε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σπαρτιατοπούλα, κ. (ΕΣ). Κινεζούλα, κ. (SOS) 'Ηράκλειος 'Αθλος, ά. (ΑΣ). Νεφέλη Φωτός, κ. (ΠΣ). Ευδοκίος 'Αστός, ά. (ΝΔ). 'Υψιπέλι, κ. (ΕΠ). Φαέδουσα, κ. (ΑΣ). Βάτραχος Νο 1 ά. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 3, ά. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 4, ά. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 11, ά. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 12, ά. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 13, ά. (Συλ.

Βατρ.). Βάτραχος Νο 14, α. (Συλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 15, α. (Συλ. Βατρ.). Μέγας Ναπολέων, δ. (ΓΠ). **Ανανώσεις Ψευδωνύμων:** Βασίλισσα του Αίθους, κ.

Η Διάπλασις απαράζεται τούς φίλους τής: **Γιαγιάς** (εὐχαριστῶ πολὺ ἢ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου ἔσται λυσόχαρτο καὶ σημαίωσα τὸ ξεπόνημά σου) **Ραγισμένο Βιολί** (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα· ἀλλὰ ἡ γυνὴ τοῦ πληθυντικῶδὸν δὲν κάνει «ψευδωνομάτων», ἀλλῶς «ψευδωνύμων» καὶ σὴν δμλουμένη γλῶσσα, ἔνοσθ') **Πατριώτην** (χαίρει πολὺ καὶ περιμένει ἔσται φύλλ. 1—9) **Σκλάβον Βορειοηπειρωτῆν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· συγχαρητήρια σὺν Γ. Β. πὸ ἐπαίξει τόσο δημοφιλῆ σὲ θεάτρο, τὴν 25 Μαρτίου, τὸ Γιάννη τοῦ Φίλια) **Λευκὴν Παρθένον** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστῶ) **Γιατί** (ἔσται 10 τετράδια· ὁ κ. Ε. εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ περιοδικῶδ') **Πληγωμένον Χρυσαστῶν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορίαν· ὁ θεὸς αὐτὸς πῶς λέγεται;) **Καπετὰν Μισούλην** (ναί, καμμὴ φορὰ θὰ δημοσιεῖται καὶ τέτοια «πρακτικὰ».) **Μικροφῶν Οὐράνιον** (φύλλα καὶ τετράδια ἔσται σὴν ἐρωτησὶ σου καὶ) **Ἐπιτελεῖς** (ἀρα τὸ γράμματά σου ἐπίστωσα τὸ λ/σμοῦ τῆς Πόνου Δάκρυ με τὴν 15 ὁρ. ποδ. μοῦ ἔσται γι' αὐτήν) **Σικωνίαν Ἀδραν** (δεκτὴ δὲν ἔχω πᾶ ἀήλη Μικρῶν Μυστικῶν γιὰ τὴν δὲν κάνει ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γραφείου μου ἔσται) **Βενετσιάνικη Νύχτα** (ἔλαβα τὴν 25 ὁρ. κί· εὐχαριστῶ) **Ἀθῶν Διαβολάνι** (δὲν εἶναι λάθος· τὰ δύο ἄκρα εἶναι τὰ δύο τελευταία γράμματα) **Λευκὴν** (καθήματα ναί· τεμπλὰ ὄχι! ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστῶ) ἔσται 20 τετράδια) **Πανελλήνιον Ὀνειρο**, **Ψηλορείτην** κτλ. κτλ.

Εἰς ἕκαστος ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 'Απριλίου, θ' ἀπαντήσω σὺν ἐρχόμενον.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὄφρ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρροφῶς δρ. 80 καὶ ραμμένους δρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἕκαστος ἀρροφῶς δρ. 110 καὶ ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τῆς ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 6 ὁ ἀρροφῶς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 23 εἰς ἀρροφῶς εἰς ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 234ου Διαγωνισμοῦ Ἀθῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 11 'Ιουνίου.

251. Δεξιόχειρος
Στὸ πρῶτο δέχονται τούς ἔξονους·
Τὸ δεύτερον μὴ λέξη ἔβην,
Ποῦ τὴ γενίκευσαν τὰ Καλλι-
[στεία.

Στ' ὄλο—παράξενο λυγάνι,
Μὰ δὲν μιλῶν τώρα στάσεται—
Θὰ ἰδῆς μὴ νῆσο δοξαμένη·
Ἀματεβασμένη Δόξα

252. Μεταγραμματισμοὶ
Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Τᾶ
Γιὰ τὰ ἰδῆς σὲ δυὸ λεπτὰ
Ἀπὸ ποταμὸν ὄραλο
Μικρὴ νῆσο στὸ Αἶγατο.
Ἐναρὸν Δέξης

253. Τονόγραφοι
Ἔτσι καθὼς ἐξελίγησας,
Οὔτε τὸν ἄλλο χρόνον
Δὲ φτάνεις· μοῦ λέν ὄλοι.

Μὰ ἐγὼ κατ' ἔπερα στὸ Μοριά
Ἀνέβασα τὸν τόνο
Καὶ μῆκα ἐσθῆς σὴν πόλῃ.
Συγεωφορέλλη

254. Αναγραμματισμοὶ
Ἀνάτοδα διαβαρίζεις
Κάποια θεὰ μεγάλη,
Ἄλλο ἕνα γράμμα βάζεις,
Κι' ἕνα θεὸ κοιτάξεις.
Κοντὰ τῆς νὰ προβάλλῃ.
Περσεύς

255. Δίzyvon
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἄριζοντίως ἄνω, ποταμὸς τῆς
Ἰταλίας· κάτω, στρατιγὸς περι-
φημος ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἰστο-
ρίαν. Καθῆτος ἐξ ἀριστερῶν κα-
τὰ σειρὰν: αὐτοκρατορ Ῥωμαῖος,
προφήτης Ἑβραῖος, χώρα τῆς
Ἑλλάδος καὶ ὅ, τι ποθεῖ ὁ ἀσθε-
νῆς.

256. Κρυπτογραφικὸν
1232456787=Πόλις Ἑλληνικὴ
2584 =Μονὰς χρόνου
36784 =Υἱὸς τ. Ἀπόλλωνος
46584 =Φυτὸν
58784 =Σημιστον
6164 =Πτηνὸν
76784 =Ἀρχ. βασιλεὺς
83184 =Εὐτυχία
Βάσιγιτων

257-261 Μαγικὸν Ἐπίρημα
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἑνὸς τοπικοῦ ἐπιρρηματος, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, μὰ σχηματισθοῦν
ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:
ἄλος, πάπας, κλαρὶ, αἰσία,
ἀθλία.

262. Μεσοστιχίς
Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κά-
τωθι ἑητομένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν Προφήτην:
1, Πόλις τῆς Βοιωτίας· 2, Τέρε-
πει τὴν ἀκοήν· 3, Πόλις τῆς Κρή-
της· 4, Κρίτης τοῦ Ἄδου· 5, Πό-
λις τῆς Θεσσαλίας· 6, Οὐράνιον
ὄμμα.
ΕΡΚ· Ἀραχωίτης

263-268. Πτερωτὸν Γράμμα
1, Ἀρχ. ποιητὴς φρονεθεὶς ὑπὸ
ληρωτῶν· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
3, Ὀρις· 4, Ρήτωρ· 5, Δέντρον·
6, Ἐπίρημα.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἔχουν ἀπὸ 6
γράμματα ἐκάστη. Ἐν τούτων,
κοντὸν εἰς ἄλας (τὸ πτερωτὸν)
εἶναι πρῶτον εἰς τὴν πρώτην,
δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν καὶ
οὕτω καθ' ἑξῆς.

Κατὰ τῆς Θάλασσης
269. Μικτὸν
κνις - αο - λλλ
(Κοινετῆν παροιμία)
Μῦρον τῆς Ἄνδρου
270. Γεῖφος
lll ἄλλο
lll T ἄλλο
δy ἄλλο
Ἰσχύς τοῦ Περρωμένου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 4
39. Διόνυσος (δύο, νῆσος). —
40. Ὑδρία—Ὑδρα. —41. Ὠλένη—
Ἐλένη. —42. Τὸ γράμμα Ἠμέγα.
43. Δ Ι Ο Τ Ι 44—48. Διὰ τοῦ συν-
ι ΠΠΟΣ αισθητικῶς ΧΑ-
ΟΠΟΥΣ ΡΑ: Χαρυνή, Σα-
ΤΟΥΤΟ χάρη, χάρεις, χα-
ῖ ΣΣΟΣ γάρρα, ἄγαθα. —
49—50. 1. Κοῦς, οὐς, ὄς, ἴς, γῆς,
γῆ. 2. Βίος, ἴος, ὄς, ὄν, ὄον,
ζῶον, ζῶν, ζῶή. — 51. Ἔστεα
πτερόεντα (ἐπ' ἕνα πτεροῦ ἕν τ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΑΑ'—289)

Τὸ Ναυσόπαιδο εἰσεται ἐπὶ διαπλο-
κόπουλας κατὰ Πάχα· ἰδιαιτέρως
Σταρτίν, Ἠδῆν, Σπίθαν, Σταρτάρων
Φῶς, Πληγωμένον Χρυσαστῶν, Βασιλέα
Ρόδων, Χρυσάλλιδά.

(ΑΑ'—290)

Πρωτοκρίτωνες στὸ μωρομένο ἀλο-
νίου τῆς Διαπλάσεως, χαίρομαι τὸν
Διαπλάσεωμο.

Ταγγανόπουλα, Μενεξεδόνια
(ΑΑ'—291)

Κεραινὲ 6, τι ἀποκαλύπτω θεποκαλύ-
πτει; Ἠνράδο 1 Σόλλογος καὶ σοῦ πα-
τῆρι; Φαλασσόλοκος

(ΑΑ'—292)

Εὐχαριστῶ ὀλόφρακα ὅσα ἐλεγκτὰ Δια-
πλάσεωμο εἶχαν τὴν καλοσύνην ἢ ἀ-
παντήσαν σὴν τελευταία ἀγγελία μου.
Ἀγαπήμην μου Μελαγχολικὴ Ὑπαρ-
ξίς, καὶ ἔλιπεθ ὅτι θάλαβω κἀποτε ἀπάν-
τησὸς σου: Ἀτρείδη, ἔλαβα, εὐχαριστῶ.
Χρυσόεντες, ἔλαβες τὸ γράμμα μου;
Ἀγαπή μου Διαπλάσεωμο καὶ ἔγγραφα
Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς. Παντέρημι,
ἴδ καὶ Ἀρσοχαρτο, δεχθῆτε τὴν πὸ θερ-
μῆς μου εὐχῆς γιὰ τὸ ἐφετινὸ Πάχα.
Φρανσίνα

(ΑΑ'—293)

Διαπλάσεωμο-ες, σὺς εὐχόμεσι ἀπὸ καρ-
Δίας ΚΑΙΔ ΠΑΞΑ. Ἰδιαιτέρως στοῦς
Ἀτταβύριον, Δάνα Κλάρα, Λάσπρα,
Περικλοδόκος, Ἠλιόλουστη καὶ Δεξα-
ρμένον Ἑλληνο.
Ἀνεσπόμεν Τριανταφυλλία

(ΑΑ'—294)

Εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν πρότασιν, Ἀθήνα,
ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσω.
Κερη τοῦ Ταυγέτου

(ΑΑ'—295)

Κοσασπιδὲ, Θαλασσόλοκος ὄχι Τατῶ-
κῆς (6, Δ.) Θὰ γῆς φονιά, Ἀθανασίου
ἄκοος; Ἄνδρας τοῦ Μαγιστῶ
(ΑΑ'—296)

Ἠλιοφωρὸς με ἔλαος. Ὑποφῆσις ΔΗ-
ΜΟΥΦΙΣΜΑΤΟΣ Δ/σις, Ἐρηνό-
λα Παντίσοπουλου· Ὀνειρὸν Δέξης

(ΑΑ'—297)

Διαπλάσεωμο! Ἐνός φανταχτερός
Κρίνος τοῦ Γολγοθῆ τῆς Κεϊστής εἶναι
καὶ μὴ καρποδία! Περιμένο. 15, Ἀχι-
λέας, Λάρισα.

Καλὸ Πάχα
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΑΑ'—298)

Οπεριανὸς Βασιλεὺς τῶν Ρόδων ἰ-
ναρμαίνει σὴν κίνισα. Ἀνταλλάσσει
Ἠ. Μυστικὰ καὶ ἄλληλογραφεῖ, Ἀπαντᾷ
εὐθῆς, Δ/σις: Vassilias Rodios, Poste
Restante, Heliopolis (Egypte).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ ΑΘΑΞ

(ΑΑ'—299)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΕΣΚΟΝ.— Ἀρχαίτη ἀπὸ σῆ-
περον νέον ἰσχυρὸν τοῦ... Ἄργῶ;
Συγοφράλλο Ἄργῶι—Ζαχωνιάδης, Γαρ-
δένιος—Γιαννούλα, Σφίτζη—Παπὰ, Ἀδερ-
νιός—Παπασταμάτης, Κερπυθικὸ Ἄχρο-
γιάλι—Μιχαηλίδου καὶ... Ἀεοντιδῆς—
Κοῦρος (Συνέσιος)

Περιωτικὸ Ναυτικὸ

(ΑΑ'—300)

Ποιὰ εὐγενεῖα! ψυχολογία θάρρηθῃ ἕνα
τετραδάκι σὴν Ὑψιπύλη, Φαέθου-
σα; Γραφεῖον Διευθύνσεως Ἀρσάνειος
Διά Ὑφ. Φαέθ., Ἀθήνα.

(ΑΑ'—301)

Θεσσαλικὸ Ρέδο, Ναξία, σὰς γέρου-
μῆ· τί γίνεσθε;
Φαέθουσα, Ὑψιπύλη

(ΑΑ'—302)

ΗΓΟΜΠΟΑ Ἄς εὐχαριστῶ πάντας τούς
ὀπαδοῦσθε ἀποσπρηφίαντας αὐτήν.
Ἰδιαιτέρως τὰ γὰρ μέλη.

(ΑΑ'—303)

Ψήφισα: Τριανταφυλλέσιο Δάκρυ,
Μικρομεγέλλη, Μιμῆξ, Μπερ-
μπουλίνα, Περιπλοκάς, (νῆξ καὶ ἔγῶ
ἐλαίος); ἀντέθῃ σοῖς ἰσχυρῶν δίνοντας
ἕνα φῆμο στὸ ΞΕΝΟΓΑΣΙΩΣ ΑΠΑ-
ΧΗΣ· ΗΡΥΕΝΟΙΕΡΟ

(ΑΑ'—304)

Τρελλὲ Βιοσιπῆ, ὄταν θέλεις ἢ ἀνταλ-
λάσῃς Μ. Μυστικὰ, ἢ ἀνταποδίδῃς
Μαγισμένους Βοσνῆς

(ΑΑ'—305)

Χαρυνή τῆς Λεστεριῆς, Ἐνενοικατε
Ἀπαχὴ Πλανόδιε Ἰεροδοῦρε,
Μικρομεγέλλη, σὰς ἐθήφισα.—Νταίτην

(ΑΑ'—306)

Πρωτοκρίτωνες στὸν Διαπλάσεω-
μο χαίρομαι διούσες. Νταίτην, γι-
ατὴ δὲν γραφεῖ; Δ/σις ρας μὲνε πάντα, Μ.
Γεωργίτσα, Ἐπανάστασας 10, Ἀθήνα
Ἑλλη—Φρίξες

(ΑΑ'—307)

ΖΗΤΩ ὁ Σόλλογος ἸΟΜΠΟΑ ἰ ματῶ
μ' ἔμένα τρέψατε νὰ ἔγροφῃτε.
Μέγας Ναπολέων

(ΑΑ'—308)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ, ἔσταις Ἰωάν-
ναν Καφεζῆσιν, Ἀρεντοῦλα 24, Παι-
ραῖα.

(ΑΑ'—309)

Ἀφοῦ πολλὲς φιλῆς μου εἶχαν τὴν καλο-
σύνην νὰ με φησίωσιν χωρὶς νὰ δηλώσω
συμμετοχὴ κατεβαίνω κι' ἐγὼ στὸ δημο-
ψηφισμα ἐλαίωστας σὴν ἀποσπρηφίαν
τῶν ἄλλων.

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗ

(ΑΑ'—310)

Ἄν Ζουάν, ὁ κατὰστασις σου μοῦ ἐμ-
πνεῖ ἀνυσίας. Ἄλλαξε γράφορα δια-
μονή; γιὰτὶ τὸ κλίμα τῆς Σιδηρίας εἶναι ἐ-
μπικνίδου...

ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΩΣ

(ΑΑ'—311)

Γιὰ τὴς τρανὲς αὐτὰς ἡμέρας, τὴς καλύ-
τερῆς μου εὐχῆς γιὰ τὸν Διαπλάσεω-
μο. Μαγιστικὸ Τριανταφυλλο, εὐχαρι-
στοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφεῖ.

Πενεμένη Χαμῶελο
(ΑΑ'—312)

Ἰουδῆθ εὐχεται σὲ δὲ τὰ Διαπλάσε-
ωμο-ες κατὰ Πάχα.

(ΑΑ'—313)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: ἄγραφον κερπῶν ἡθο-
ποίων. Συμμετοχὴ διδραχμῶς. Προθε-
σμία δύναντος βραβεῖα δύο βιβλία τοῦ
ἔβου. Δ/σις: Μαῖστον Πανου, Μητροπολι-
τοῦ Ἰωσήφ 10 (Νοεῖ). Θεσσαλονίκη.
Νοστροδάμος—Δεσυχρῖν